

MIDNATTSROPET

MARANATA! - Du vår Herre kom! (1 Kor 16:22)

Tro först och sedan döpas

Intervju med familjen Hanna
Sid. 2-3

JUDAS

En fallstudie i materialism
Sid. 20-23

Vilken gud är din gud?

Läs aktuella temaartiklar
i detta nummer!

Här presenteras
familjen Hanna,
nya syskon hos
Maranataförsam-
lingen i Stock-
holm.
Text: Ulla Näsholm

”Tro först och sedan döpas”

De är kaldeer och härstammar från samma land som Abraham, trons fader. Sin ortodoxa religion och tradition har de tagit vara på och varit noga med att gå till kyrkan. Nadra och Nawzad är båda födda i Irak, där arabiska är det officiella språket och islam den största religionen. Idag är de pånyttfödda kristna, har döpts till Kristus och har sin gemenskap i Maranataförsamlingen i Stockholm. Tillsammans med syskon i församlingen väntar de likt Abraham på ”staden med de fasta grundvalarna”, - de tror att Jesus kommer snart!

Det var krig i Irak och även om familjen Hanna bodde i staden Erbil i norra delen där kriget inte fördes på samma sätt som i övriga landet påverkade det ändå deras liv. På flera sätt blev det besvärligare; att resa till huvudstaden var inte så enkelt nu och mat och andra förnödenheter blev dyrare eller fanns inte tillgängliga på samma sätt som förr.

Familjen beslöt därför att försöka komma till Sverige där de hade vänner och bekanta. Det var inte möjligt att hela familjen kunde åka samtidigt, så Nawzad reste i förväg och ordnade de forma-

liteter som var nödvändiga.

Efter några år kunde hela familjen återförenas igen. Genom sociala myndigheters försorg kom familjen efter flera år i Sverige och med provisoriskt boende hos släkt och vänner att bo på hotell Pilgrimshem som Maranataförsamlingen driver. Året var då 2004.

Nawzad, Nadra och barnen Rami och Rimonda fann sig väl tillrätta på Bällsta. Där fanns ytterligare en familj från Irak och kvinnan i familjen berättade att de som drev hotellet var kristna och att folk samlades till möten i huset också.

Familjen Hanna gick regelbundet till den ortodoxa kyrkan när de levde i Irak. Nadra blev glad över att det fanns kristna på Pilgrimshem, och ville gärna gå till mötena. Nawzad däremot var skeptisk, det finns så många olika sorters kristna och det var bäst att vara lite på sin vakt. Särskilt i Sverige var det många olika slags grupper och fraktioner, det hade han hört och förstått.

Nadra fick till sist lov att själv förvissa sig om hur det var, hon skulle gå till mötena och se om människorna verkligen var kristna. Där läste man bibeln, sjöng, bad och predikade, och Nadra blev helt övertygad om att tron de hade var äkta och fortsatte att besöka mötena.

Nawzad gick inte till mötena. Han hade haft ett jobb som han mist då firman gick i konkurs. Sysslolösheten blev pressande och han ville gärna ha något att göra. Så han gick helt enkelt till hotellreceptionen och frågade där om han inte fick putsa byggnadens fönster. Ett stort jobb och det skulle ta flera dar. Visst var det fint att få fönstren putsade, men den typen av förfrågningar var inte så vanliga, mannen kanske inte förstod att han inte kunde bli anställd.

Så var det inte alls och det slutade med att Nawzad tog sig an uppgiften och utförde den på ett strålande sätt, fönstren glänste nyputsade och fina, och blev ett

vittnesbörd att även Nazwad ville känna delaktighet i församlingens abete.

Ändå tog det lite tid innan han kom till mötena, men han tog hand om vissa uppgifter som trappstädning och diskning. Nadra försäkrade dock för sin man att det var bibliska möten och att människorna verkligen var kristna. Hon gick regelbundet i mötena men satt alltid långt ner i lokalen och försvann snabbt iväg efteråt.

Så småningom kom hela familjen tillsammans i väckelsemötena. Formen var annorlunda än de var vana vid, men de kände sig ändå hemma där. Personlig omvårdelse och dop i vatten var nytt för dem. Visst var de döpta,

Rimonda stortrivdes i pulkabacken på sportlovet.

men när det skedde hade de själva ingen tro.

En kaldeisk familj

En intressant sak med familjen är att de talar kaldeiska, det språk som Abraham, trons fader, använde. Ändå är de födda i Irak där det officiella språket är arabiska. De läser bibeln och beder på arabiska, men hemma talar de kaldeiska med varandra. I församlingen blir det mest svenska och där har barnen Rami, 12 år, och Rimonda, 8, tillägnat sig mest av språket, de använder svenska ord och uttryck nästan lika bra som de svenska barn de leker med.

Efter en tid i församlingen, där de sökt förbön, talat om frågor som rörde tron, dopet och dopet i den helige Ande var de redo att själva gå dopets väg.

För ungefär ett år sedan döptes Nadra, Nawzad och Rami. Det blev en skiljelinje från världen, och något nytt tog sin början i deras liv. Rami var speciellt ivrig inför dopet och läste själv ur svensk bibel de skäl för dopet som bibeln anger.

Nawzad hade också förstått att hans dop som spädbarn inte var det bibeln menade. "Det står ju att man ska tro först och sedan döpas", säger

han. Nadra har särskilt tagit fasta på ordet där det står att man ska få den helige Ande när man döpts.

Hela familjen följde med på sportlov i Hälsingland. Bibelstudier, möten, sport och lekar stod på schemat för pilgrimsskolans elever och övriga som var med på veckan. Skidåkning där det finns massor med snö kan vara roligt för Stockholmsbarn, men för familjen Hanna var det något helt nytt att pröva på.

Rimonda var den mest entusiastiska:

-Det var jätteroligt att åka skidor. Jag har inga själv, men jag fick låna, säger hon.

Inga konflikter

Det låter lite märkligt att det kommer en kristen familj från Irak. Hela släkten bekänner sig till den kristna tron. Nawzad förklarar att just i norra Irak bor kaldeer och de är kristna. Assyriska, kaldeiska och arabiska talas mest där – arabiska är det språk som används av alla, oavsett varifrån de härstammar eller vilken religion de har.

I ett annat område talas det turkiska, kurdiska och arabiska. Områdena är skilda från varandra och människor lever i frid med varandra. Ingen förföljelse eller ens

konflikt existerar mellan de olika folkslagen eller språksområdena. Men som Nawzad säger:

-Det är annorlunda om vi bodde i Bagdad t. ex. där muslimerna har ett starkt fäste. Då skulle det vara svårt att vara kristen.

Nu har familjen fått lägenhet i Grimsta, en förort till Stockholm. Nadra går en svensk-kurs, men kommer till mötena så ofta det är möjligt. Eftersom Nawzad fortfarande är arbetslös kommer han och hjälper till med snickerier, städning eller annat på Bällsta. Nadra lagar arabisk mat och har också bjudit på en söndagmiddag på Bällsta. Naturligtvis blev det uppskattat med lite spännande och annorlunda mat.

Det är berikande att ha invandrare i sin gemenskap och vi kan lära av dem att visa mer generositet och värme än som är typiskt svenskt. Kommer familjen t.ex. till ett husmöte har de alltid bakverk, mat eller godis med sig och alla får ett smakprov. Hemma äter de mest sin vanliga mat men också svenskt. Den mest populära maten är tacos. Nåja, svenskt och svenskt - Rami säger lite avledande att korv stroganoff med ris också är väldigt gott.

Rimonda tyckte om maten i Sverige genast, medan Rami under lång tid bara "ät mammas mat". Nadra var inte särskilt bekymrad, ta en brödbit då menade hon när de var i församlingen eller i svenska hem. Men nu är det inte fel med den svenska maten, men det är klart att mammas är ju alltid bäst!

Svenska inget lätt språk

Makarna Hanna har förstått innebörden i att tjäna i församlingen och de tar gärna ett handtag när det behövs. Reparation, disk eller när tidningen ska bladas för att skickas ut till prenumeranterna och många behöver hjälpas åt. Nadra satt med ett par andra kvar som siste medhjälpare för att få iväg föregående nummer.

Eller när någon ska klippa håret eller ansa skägget, Nawzad tar hand om herrarna och Nadra damerna. Det har hänt att någon frågat Nadra om hur de skulle betala eller återgälda tjänsten. "Det enda jag skulle vilja är att du ber för mig och min familj", blev svaret.

De trivs i Sverige och har anpassat sig bra både till förhållanden och människor. "Fast språket är svårt", säger

Forts. s. 5

Det var en stor högtid då vi fick döpa Nadra, Nawzad och Rami till Kristus. Robin Widén är förrättare.

Återtåg till katolskt mörker

Berno Vidén

Under årtusenden har människor dragits till religioner av olika slag. Gemensam nämnare, oavsett vilka kulturer eller folkslag det handlar om, tycks vara att det finns ett omätligt behov av att mystifiera och materialisera föremålet för sin religionsutövning, något som tar sig mångahanda uttryck. En trend som är på stark frammarsch i våra dagar är bruket av sakrala föremål i en form av katolicism som sträcker sig långt utanför den organiserade katolska kyrkan med säte i Rom.

Aposteln Paulus brev och reseskildringar, nedtecknade av Lukas, visar på vilken kamp den urkristna församlingen hade för att stävja de grupper av lagbundna messianska judar som frenetiskt sökte införa en gammaltestamentlig gudstjänstordning i församlingen. Paulus själv praktiserade vid vissa strategiska tillfällen renlighetsceremonier som fanns för det judiska folket, något som bl.a. visar sig då han vid sitt sista besök i Jerusalem åtar sig ansvaret för fyra av församlingens bröder vilka ska genomgå en reningsprocess i templet. Av vilken anledning är det då han samtidigt varnar församlingarna för ett lagiskt väsende och grundligt går tillrätta med de bröder som vill återinföra lagiskheten att gälla för de, hedningar och judar som ansluter sig till församlingarna?

- *Det förundrar mig att I så hastigt avfallen från honom...* Så drastiskt och allvarligt förmanas galaterförsamlingen. Väl insatt i de ceremonilagar Paulus själv tidigare försvarat till det yttersta inser han faran av att fastna i religiösa traditioner, och synen på att dessa skulle utgöra ett

villkor för frälsningen. Istället för att uppenbara Kristus, läggs ett tackelse över evangeliet, något som för församlingen innebär ett nytt träldomsok.

En bra bit in i 100-talet fanns ännu ingen antydning om att församlingens ledning skulle ha intagit en sakral ställning i likhet med kultpräster inom judendom och hedniska religioner, men redan under andra århundradets senare del hade stora delar av den tidigare fria urkristna församlingen lagts under en centralt styrd kyrkoledning med auktoritativa anspråk och en hierarkisk ordning där en begynnande magisk-mystisk föreställning till sakramenten kunde skönjas. Bruket av altarbord och uppförandet av kyrkobyggnader kom som en konsekvens av dessa avsteg. Den gammalkatolska kyrkan bär alltifrån sitt ursprung en stark prägel av ett judaistiskt ämbets- och offertänkande, med återopande av Gamla testamentets judiska förebilder. I urkristendomen däremot finns inga som helst spår efter offerpräster med heliga rum och altaren.

Påvekyrkan i Rom gör stora anspråk på att vara det enda giltiga redskapet för vägen till frälsning, såsom förvaltare av sakrala ämbeten och kultakter. Utanför kyrkan finns ingen frälsning, är ett slitet uttryck men samtidigt utgör det en stomme i påvekyrkans lära. Eller som biskopen **Ciprian av Kartago** uttryckte det under 200-talet: *"Den som inte håller Kyrkan som moder kan inte ha Gud som fader."* Läran byggs sedan upp utifrån den teorin att Kyrkan genom sin kyrkliga succession står som förvaltare och förmedlare av nådamedel och dem förutan kan ingen uppnå frälsning.

Bruket av sakral och ceremoniell gudstjänstutövning är på stark frammarsch i våra dagar. Långt utanför den organiserade katolska kyrkans sfär söker sig människor antingen in i karismatiska

MIDNATTSROPET

ANSVARIG UTGIVARE

Berno Vidén

berno.viden@midnattsropet.se

CHEFREDAKTÖR

Stina Fridolfsson

stina.fridolfsson@midnattsropet.se

REDAKTION

Ulla Näsholm

ulla.nasholm@midnattsropet.se

Paulus Eliasson

paulus.eliasson@midnattsropet.se

ADRESS

Besök: Bällstavägen 100, Bromma

Post: Box 201 34, 161 02 Bromma

Telefon: 08-98 56 83, Telefax: 08-98 21 39

INTERNET

Hemsida: www.midnattsropet.se

E-post: info@midnattsropet.se

SPRIDES FRITT!

Gåvor till tidningen och litteraturmissionen,
Pg 495 46 24-5, Bällsta Media Center.

Meddelande om adressändring sker skriftligt till redaktionen.

TRYCK

BMC Tryck & Förlag, Bromma 2006

ISSN 1653-5871

Tidningen Midnattsropet utges 6 ggr/år av Maranataförsamlingen i Stockholm.

© MIDNATTSROPET

För tillstånd att använda material, kontakta redaktionen.

rörelser eller också in i starkt lagbundna ceremonier. Man söker oftast yttringarna, atmosfären och upplevelserna, något som i sig vittnar om den andliga hunger som finns representerad i dagens avkristnade samhälle. Det är också ett tecken på avsaknad av sann biblisk kunskap. Utan att följa den bibliska principen att pröva allt inför Guds eget ord, låter många sig vilseledas av sina samfunds ledare då de i sin maktposition förför sina intet ont anande skaror.

Hur är det exempelvis möjligt att en bok utgiven av Livets Ords förlag, som på ett lättsinnigt sätt tar upp nattvarden och förvandlar den till en sakral offermåltid, kan spridas utan hörbara protester från de kristna leden? I boken, som för övrigt kommenteras på annan plats i det här numret av Midnattsropet, går författaren så långt att han förespråkar bruket av invigda altarbord och krucifix, vilket inte kan ses som något annat än ett markant avsteg från den urkristna församlingens och senare tiders väckelsepionjärs distinkta förkunnelse. Samtidigt visar utvecklingen på ett närmande till en teologi och ett kyrkoväsen Bibeln varnar för.

- *Detta är din Gud!* Uttrycket återkommer vid några tillfällen under Guds folks bibliska historia. Det handlar om ett avfall då gudsbilden förvrängts och visualiserats genom invigning av objekt ämnade för tillbedjan. På liknande sätt ser vi idag hur tyngdpunkten flyttas från *honom* som ska ha all vår tillbedjan till att mer handla om en återgång till ett katoliserat gudstjänstliv. Det verkar som att man i delar av svensk frikyrka står redo återinföra en lära som ligger snubblande nära den mässoffersteologi som dagligen praktiseras av inte mindre än 400.000 katolska präster runt om vår jord, då dessa i sitt ämbete genom att höja upp bågaren med nattvardsvinet menar sig förvandla materian till Jesu kropp. Med andra ord korsfäster man Jesus på nytt 400.000 gånger dagligen. Väckelsepionjärerna lade ner mycket energi för att gå emot den magi som kyrkan i samband med nattvarden ägnade sig åt.

- *Detta är din Gud!* Rubriken kan med rätta sättas över fler områden i många av dagens kyrkliga miljöer. Fokus läggs alltmer på kyrkorummet, utsmyckning, helgonbilder, krucifix, sjuarmade ljusstakar och andra sakrala föremål. Det blir allt

vanligare att till och med pingstpastorer kläder sig i prästerlig utstyrsel, kanske för att inte känna sig alltför simpla vid sidan om sina högkyrkliga kollegors rikt utsmyckade ämbetsskrudar. Det för inte tankarna till Bibelns Kristus, utan snarare till en kyrklig förvanskning av det ursprungliga evangeliet. Fokus hamnar istället i själva religionsutövandet och dess prål.

Katolsk lära skiljer mellan tre grader av tillbedjan, varav den högsta, *latría*, endast får tillägnas Gud. Det budskapet låter sig höras och tas väl emot i många ekumeniska sammanhang. Men vid en närmare studie av hur denna tillbedjan ska gå till, framgår att det katolska prästerskapet genom sin magiska makt överför denna gudom till nattvardens sakrament (*eukaristin*) och varje långfredag förvandlas även krucifix där Jesus finns avbildad till Jesus bokstavligen. Exempelvis då några av Stockholms frikyrkor under den gångna påskhelgen gick ut i gemensam procession tillsammans med Katolska kyrkan och man ställde upp ett krucifix mitt på Sergels torg som man knäböjde inför, så handlade det om en regelrätt tillbedjan av just det krucifixet såsom gud.

Ett tredje element som i den romerska kyrkans teologi tillägnas den högsta graden av tillbedjan är förmodade relikier av Jesu kors, eftersom dessa varit i fysisk beröring med hans kropp.

För den allmänt praktiserande katoliken skiljer sig vardagsutövandet av tron mycket från det teoretiska planet. Exempelvis har Maria, Jesu moder, en långt mer framskjuten plats i katolikens liv än vad dagens katolska teologer vill göra gällande. Maria är för dem i praktiken vägen till Kristus på samma sätt som Kristus är vägen till Fadern. Ingen kan komma till Kristus utan att först möta hennes nåd. Hon anses även vara himmelens drottning och Guds moder och så sent som 1950 fastställde påvedömet dogmen om att Maria kropp undgick förruttnelsen genom att hon på samma sätt som Jesus blev upptagen till himmelen.

I katolska kyrkan finns som synes en illa dold flergudalära. Framhävandet av sakramenten och bruket av gammaltamentliga ceremonier, som även tar sig uttryck i något som kan tyckas vara raka motsatsen till allt vad den romerska kyrkan representerar, nämligen bland sionistiska rörelser, har en gemensam

nämnamn; de tar uppmärksamheten bort från Kristus, han som vill vara församlingens allt. Oavsett om det handlar om helgontillbedjan eller upprätthållandet av reningsceremonier enligt en mosaiklag, så läggs ett täckelse över evangeliet. Detta leder till andlig trældom.

- *Jag vill lära känna honom och hans uppståndelses kraft...* För att nå fram till den erfarenheten fick Paulus lägga av allt som var honom till hinder. Mycket av det han nämner är meriter som vanligtvis leder tankarna till ära och berömmelse; "...i fråga om rättfärdighet - den som vinnes i kraft av lagen - varit en ostrafflig man..." Men Paulus vinnlägger sig om att ingenting av vare sig goda eller allmänt nedbrytande ting skulle få någon makt över honom. Allt räknar han för Kristi skull såsom en förlust, stödd på den vetskapen, och än mer - den erfarenheten, att Kristus friköpt honom från lagens förbannelse.

- *När hör man eder nu prisa eder saliga?* Galaterförsamlingens återtag till en ceremoniell gudstjänstform tog ifrån dem en sann frälsningsglädje man tidigare ägt. Den spontana hängivelsen hade fått ge vika för en ny form av lagtrældom. Paulus beskriver sin vända över det som gått förlorat och vädjar till församlingen om att Kristus åter måtte få ta gestalt i dem.

En hemlighet som hjälpte Paulus att behålla en sann andlig vitalitet och som han förkunnade vid många tillfällen, var att han levde med det tillkommande som mål. Än mer, han levde i sanningen om Jesu snara tillkommelse. Ibland framställde han budskapet med en kraftigt förmanande ton, andra gånger som ett tröstens budskap, men alltid som något nära förestående. Med den maranatonen rådande kommer även blicken för det sanna Jerusalem, det som är fritt och som finns därovan, att bli en verklighet värd att kämpa för.

Hebreerbrevets författare presenterar ett Kristuscentrerat budskap och lyfter oss från skuggornas och symbolikens värld in i verkligheten. Det nya som kommit istället, får det jordiska att blekna. Kristus blir allt och uppmaningen i det avslutande kapitlet en självklarhet;

- *Låtom oss alltså gå ut till honom 'utför lägret' och bära hans smälek. Ty vi hava här ingen varaktig stad, utan söka efter den tillkommande staden.* ■

En människa. En individ. Utan tvekan unik, både biologiskt och psykologiskt. Utan tvekan också del av ett kollektiv. Familjen, samhället, mänskligheten. Som person har hon också ett värde. Ett värde, såväl omätbart som omutbart. Eller?

Jag gick en dag på strandvägen i Puerto Plata, en turistort i norra delen av Dominikanska Republiken. Just vid strandvägen brukar Comunidad Maranata, tillsammans med en annan församling, ha matbespisning för uteliggare och barn som är hänvisade till ett liv av gatuförsäljning och tiggeri. Den här dagen pågick upprustning av vägen, inför turistsäsongen i december/januari, och det var komplicerat för oss att hitta någonstans att hålla bespisningen.

Jag satte mig ner en stund, och såg på byggarbetsplatsen. Det jag la märke till var att huvuddelen av de som arbetade hade ett tydligt haitiskt utseende.

Haiti, som delar ön Hispaniola med Dominikanska Rep., var från mitten av 1600-talet fram till 1800-talet en fransk koloni. Vid en revolution 1803 slängde den svarta befolkningen ut kolonisatörerna, och blev latinamerikas första fria nation. Eftersom man aldrig beblandade sig med kolonisatörerna, har befolkningen fortfarande en mycket mörk hudfärg.

Idag, efter många historiens vändningar, är Haiti ett mycket fattigt land. Många flyr över gränsen till Dominikanska Rep. för att söka sig jobb och trygghet. Som i så många andra länder, gör dominikanerna allt för att hålla invandrarna tillbaka. Bara härom dagen blev en haitisk kvinna, som tillsammans med sitt barn bodde i kvarteret där vi bor, fasttagen av polis och körd till ett okänt öde. Hon hade uppehållstillstånd, bara inte på sig. Detta var tydligen nog för att reta polisernas tålamod.

Naturligtvis finns det många dominikaner som ser haitierna som sitt broderfolk, och vänner. Men jag läste nyligen en artikel i kvällstidningen Hoy, som på något sätt ger en bild av många dominikaners syn. Där utpekades haitierna som mördare, våldtäktsmän, rånare, smittbärare, avskum, opålitliga lurendrejare, katt- och hundätare... Detta av en advokat, som med åthävor förklarade att hon inte var rasist, men... - och så åkallade hon den politiske ledare som kunde göra dem fria ifrån dessa som lever på de hårt arbetande dominikanerna.

Vad är du värd?

Text: Paulus Eliasson

III. Magdalena Vidén

Åter till min skuggade plats vid strandvägen. Det är naturligtvis ingen slump att det är många haitier vid denna arbetsplats. Faktum är att vart det än byggs vägar, hus, broar - röjs i trädgårdar och liknande, så är väldigt många arbetare haitier. Orsaken är naturligtvis att det är arbeten som dominikaner inte önskar själva. Man vill inte jobba till de löner som erbjuds. Illegalt invandrande haitier (95% av över miljonen) har däremot lite till val.

Så går tankarna vidare. Det kostar naturligtvis massor att göra ett sånt här restaurationsarbete. Ett arbete som aldrig hade varit möjligt, om man skulle betala ordinära löner till dominikanska medborgare (som f.ö. i många fall lever på väldigt låga löner även de). Faktum är att många av de vägarna som dominikaner åker på, aldrig hade varit byggda utan haitier. Ja, slutsatsen är att mycket av republikens relativa välfärd och ekonomiska utveckling beror på haitier. Den hade varit omöjlig utan deras fattigdom.

Många gånger tänker vi människor ifrån rika länder som såhär: "Hur ska vi göra med problemet fattigdom?" Och så tänker vi, generöst och med stor sympati,

på den huvudvärk som de fattiga utgör, och hur vi ska komma tillrätta med detta bekymmer. Vi startar organisationer, föreningar, insamlingar - för att lösa problemet. Men vi har aldrig förstått dess art. Problemet är inte de fattiga. Problemet är vi. De rika. Problemet är att vi tror att när vi är rika nog, så ska vi skänka de gyllene smulorna från vårt dignande bord - och så ska vi få fattiga länder på fötter. Och vi är inte medvetna om att vårt eget välfärdsskepp, på väg emot lyxens ocean, drivs av fattiga människors armod. De är inte vårt problem. Vi är deras problem! Vi måste inte börja ge. Vi måste sluta ta! Det är av andras armod som vi åter vårt välfärdsbröd.

Svenska företag börjar dra öronen åt sig - är det möjligen så att våra kläder sys ihop av barn på Thailand? En avslöjande fråga. För det handlar ju egentligen inte om barnarbete. Frågan är: Varför har man förlagt sin fabrik i ett asiatiskt land? Jo, av samma anledning som dominikanerna anställer haitier: Ingen svensk kan producera till de låga kostnaderna! Vi måste ha fattiga människor, annars går vi under! Ju fattigare de är, desto billigare arbetar de - och desto billigare kan vi producera. Större avkastning! Mer rikedom och väl-

färd! Ge hit!

Vi har det möjligen, jag säger möjligen, på lite större avstånd - men moralen är densamma. Egoismen, självupptagenheten och roffar-mentaliteten är densamma, om inte större. Och säg inte att vi inte alla är en del av det.

Vi säger: "Alla människor har samma värde" - men hela vår tillvaro vittnar om motsatsen. En del har vi lättare för att skicka i döden. Andra har vi lättare för att acceptera att de ska hållas kvar i fattigdom och misär. I Uganda lever 85% av befolkningen på mindre än en dollar per dag. Hur kan vi acceptera det, när alla är lika värda? Alla är jämlika - men en del är uppenbart "mer jämlika".

-Lyssna, ni som är rika, gråt och klaga över de olyckor som skall komma över er. Er rikedom skall förmultna och era kläder förtäras av mal. Ert guld och silver skall ärga, och ärgen skall vittna mot er och förtära ert kött som eld. Ni har samlat skatter i de sista dagarna. Se, den lön ni undanhållit arbetarna som skördade era åkrar, den ropar, och skördearbetarnas rop har nått Herren Sebaots öron. Ni har levt i lyx och överflöd på jorden. Ni har gött er på slaktdagen. Ni har dömt den rättfärdige och dödat honom, och han gjorde inget motstånd mot er. (Jak 5:1-6)

Jakob säger det med kärnklara ord. Jesu broder, om vilken det rätteligen sagts att han inte talar så mycket *om* Jesus - men *som* Jesus. Och vad låg närmare Jesu hjärta än de människor som restan av världens såg ner på? Han lyfte dem upp, och sa: En människa! Ett värde! Ett oändligt värde!

När jag vill mäta en människas värde, måste jag söka en måttstock. Jag kan se mig om efter de olika slags linjalerna som dras upp. Först tittar jag på idrottsvärlden. Du värderas efter hur fort du springer, hur högt du hoppar, hur snabbt du slår din motståndare. Spänst, atletism, reflexer.

Inom utbildningsvärlden värderas intelligens och kunskap. Ju mer du vet, desto intressantare är du.

Modevärden värderar dig efter utseende. Dragen, attityden, kroppsbyggnaden, modemedvetandet. Ett säljande ansikte är värt allt. Är ditt ansikte på framsidan av *Vouge* är du gud eller gudinna. Tills imorgon.

Arbetsvärlden vill ha dina kunskaper, fysiska färdigheter, skickligheter som yrkesman. Men när du är slut, när armarna inte orkar, hjärnan inte minns, krafterna rinner ut - då ska du in i en annan modul.

Vidare på löpbandet, in i äldrevård.

Jag kunde fortsätta. Men jag finner inget absolut. Inget fast. Inget som säger: Detta är värdet. Detta är måttstocken.

I bibeln finns en känd vers. Jesus säger att "Så älskade Gud världen..." Gud älskade, och han såg ett värde. Han såg världen, människan, och han såg någonting hos henne som fick honom att fatta kärlek. Men Gud såg mer, han såg även människans hopplösa situation. Syndig - och på väg emot en evighet utan ljusning. Då uppkommer det i fadershjärtat en tanke: Jag vill köpa människan fri. Frågan är vad priset är. Vad människan är värd. Hur ska betalning ske?

"...att han utgav sin enfödde Son..." Han, som var av evighet och till evighet. Han, genom vilken allting som är till har blivit till, och utan vilken ingenting är till. Han som själv är Gud, och som insatts till att ärva allting. Jesus Kristus, större än evigheten, offras för att friköpa människan. Det säger mig en sak: För Gud är människans värde större än evigheten. Värdet är oändligt. Det enda som kunde betala priset var Sonens blod. Så högt älskade Gud världen.

-Ni vet ju att det inte var med förgängliga ting, med silver eller guld, som ni blev friköpta från det meningslösa liv ni ärvt från era fäder, utan med Kristi dyrbara blod, som med blodet av ett lamm utan fel och lyte. (1 Petr. 1:18-19)

Det är inte en politisk/moralisk upprustning som behövs för att få syn på människans sanna värde. Det är heller inte en revolution eller ett uppror. Det som behövs är en sann syn på Kristus. Och det får vi genom Hans församling. Där finns inte längre jude och grek. Slav och fri. Man och kvinna. Svart och vit. Du kan inte göra de åtskillnaderna mellan människor. Du kan bara säga en sak: Här är Kristus! Och om Kristus är allt och i alla - då har vi fått syn på människovärdet. Då blir det inte en kamp för att ge. Då blir det istället naturligt att sluta utsaga.

Allting får ett nytt värde när det kommer in i Guds rike. Perspektiv, värderingar och värdegrund byts ut mot något helt nytt. Vi får Guds ögon på tillvaron. 3 Mos 27:25 säger:

-När du bestämmer något värde, skall det alltid bestämmas i helgedomssiklar...

Ett nytt värde, inte beroende på köp- och säljkraft, eller tillgång och efterfrågan. Ett evigt värde, givet av Gud. Kristus i oss. Det ger hopp. Hopp om härlighet. ■

Tro först och sedan...

Forts. fr. s. 3

Nadra och kämpar nu varje dag med sin kurs. Det är absolut inga problem att göra sig förstådd eller kommunicera för henne, men grammatiken kan bli lite fel ibland när hon blir ivrig.

I Irak arbetade Nadra som lärare på en teknisk skola. Nawzad retas lite med henne att det kan vara svårt att förstå, hon som inte kan sätta ihop två elektriska trådar rätt...

De är dock övertygade om att de nu kommit rätt och känner sig hemma bland församlingens systerkon av olika nationaliteter. Nadra slår fast: "Det är Guds ledning att vi kommit hit!"

I den första församlingen i Jerusalem var många församlade när Petrus predikade på pingstdagen. De hörde sitt eget språk talas och förstod det som sas.

Nu lever församlingen i den sista tiden innan Jesus kommer. Han är angelägen att människor ska få höra det sanna och levande budskapet, det som frälsar och frigör. Maranataförsamlingen är en liten församling, men har tagit fasta på löftet att om man samlas i Jesu namn är han mitt ibland människorna.

Det var ett väckelsemöte för en tid sedan. Ingen stor skara var där, men mötet tolkades av vänner och medarbetare till ryska, arabiska, engelska och spanska. Några var hotellgäster, andra vänner eller släkt till människor som på olika sätt kommit till församlingen. Familjen Hanna hade vänner på besök och de fick mötet översatt av en arabisk broder som sedan många år varit frälst och med i församlingen...

Släktingar och vänner till familjen kommer alltid i strid ström och hälsar på hos sina landsmän, och många av dem kommer med till Ballsta och är med i mötena.

Så går evangelium vidare från man till man och som ringar på vattnet fortsätter det till Jesus kommer. Han gör det väldigt snart! Maranata - du vår Herre kom! ■

Gud talar till barnen

Rapport av Gertrud Johansson
från Pilgrimsskolans sportlov

“Detta har varit den bästa veckan i hela mitt liv”. Så uttryckte sig Rimonda 8 år när vi trötta men glada styrde hemåt genom det vackra vinterlandskapet. Och visst är det så att det allra bästa är när man samlas med Jesus i centrum.

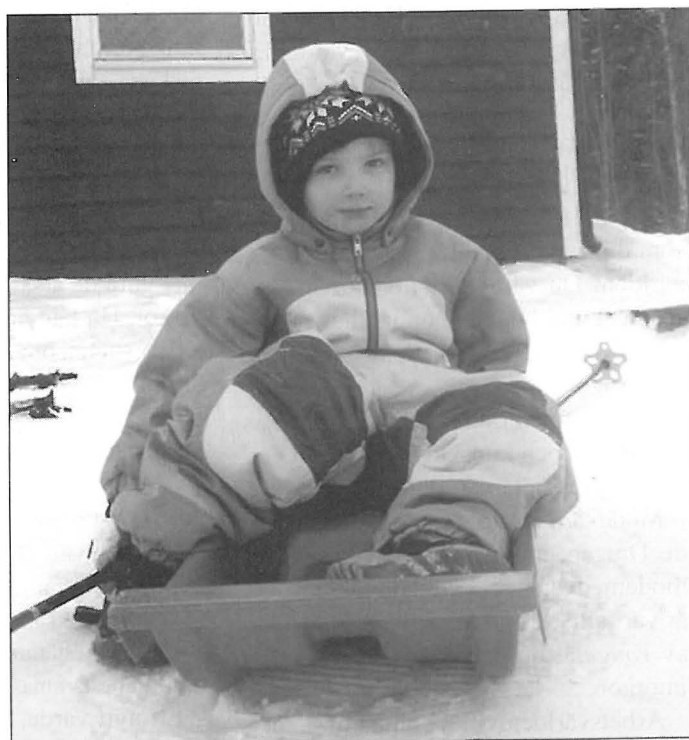
Vi var ett trettiofemtal barn och vuxna från Sverige och Norge som strålade samman i Orfa lägergård i Hälsingland. Vi hade möten och samlingar då vi fick höra om Elia, Elisa, Gideon och Paulus, män i bibeln som Gud använt. Även de minsta levde med i de konkreta illustrationer vi såg och deltog i.

Guds budskap blev klart tydliggjort. Nu vill han använda dig och mig på samma sätt som dessa och hans kraft och hans Ande finns tillgänglig för oss som bara är svaga människor utan egna resurser.

“Över bergen, ner i dalen vill jag följa när Jesus kallar mig”, ljud sången övertygande och man förnam hur himlen gladd sig över denna beaktelse av den minste till den störste.

Naturligtvis var vi också ute i pulka- och skid-backarna. Solen sken nästan hela tiden och snön gnistrade. Tävlningarna i pulka- och skidåkning premierades med choklad eller klubba och man kunde vinna pris även för att ha prövat första gången eller för härlig vurpa.

Vid ett tillfälle ordnades tipspromenad med bibelfrågor som engagerade alla. En annan gång fick olika grupper framföra bibelberättelser på olika sätt. Vi hade hjärtligt roligt och allt fungerade väl i samvaron. Men som alla redan förstått var det bästa att Gud fick tala till oss. Vi är övertygade om att denna vecka satte djupa spår i de rena barnahjärtana och vi kände oss alla förnyade att fortsätta kampen i Guds verk. Vi fortsätter att bedja för barnen. De ska ju ta upp manteln och möta strömningarna i tiden. Det enda som kan stå emot trycket är en stadig grund av Guds ord och att vara fylld av Guds Ande. Därför tackar vi Gud för veckan vi fick vara med om och ber att vi får nya tillfällen att samlas på detta sätt. ■

Överst: Barn, föräldrar och medhjälpare samlade utanför huset i Orfa i Hälsingland.

Mitten: Sofi och Annelie sjunger i ett väckelsemöte.

Nederst: Linn, redo för pulkabacken.

De oförståndiga jungfrurna

Tage
Johansson

Det finns inget innehåll i evangelierna och breven som ges så stort utrymme som just Jesu andra tillkommelse. Det handlar om en evakueringsplan som Gud har för sitt folk i en svår och trängd tid, med stora världshändelser som är förknippade med församlingens uppräckande. Den stora och allvarliga frågan för dig och mig är, om vi är redo när detta sker, en tid och stund som endast Fadern i himmelen vet.

Genom liknelsen om de tio jungfrurna i Matt 25:1-13 ger Jesus klarhet i frågan om vem som är redo och vem som inte är redo. I skriften uppmanas vi gång på gång att vi skall vara vakande och bedjande, så att vi är redo när han kommer.

Vi kan se att denna liknelse om de tio jungfrurna sammanhänger med det som står före och efter, d.v.s. Matt 24:44-51 och Matt 25:14-30. I det sammanhang som kommer före handlar det om vårt förhållande till våra medtjänare, i det andra vår relation till brudgummen, och det tredje vår relation till vårt förvaltarskap.

I den här undervisningen som Jesus ger oss om de tio jungfrurna, skall vi stanna inför några ting och uttryck som kan bli till en avgörande lärdom

för oss som lever just i den tid som det här bibelsammanhanget handlar om. Den inledande meningen börjar med "Då skall det vara med himmelriket, såsom när tio jungfrur gingo ut för att möta sin brudgum."

Jesus vill med den här liknelsen ge oss insikt. För den som saknar insikt saknar också förstånd. Genom undervisningen i Guds ord får vi andligt förstånd och får veta vad som är Guds vilja. I Ef. 5:17 skriver Paulus att vi inte skall vara oförståndiga, utan förstå vad som är Herrens vilja. I liknelsen talas det just om vad det innebär att vara oförständig och förständig, som också är själva kärnan i detta bibelsammanhang.

Det varnande väckelsebudskapet i liknelsen är att inte likna de oförståndiga, som inte tog med sig olja och käril tillsammans med lampan. I en bibelöversättning står det *tanklösa* istället för oförståndiga. De var inte förutseende, deras uppfattning var att det räckte med att ha olja i lampan. De blev offer för lättjefullhet; och lättjefulla kristna når aldrig fram till målet. För de oförståndiga slutade det med en stängd dörr till bröllopssalen.

Då kärlet var det som var avgörande för jungfrurna, är det viktigt att veta vad det åskådliggör i denna liknelse. Jag tror att kärlet är det yttre förhållandet i våra liv, precis som kärlet är ett yttre ting för oljans skull. Ändamålet för ett käril är ju att något skall kunna rymmas räd. Att äga ett käril är att ha ett rätt förhållningssätt i våra liv till ting som skapar förutsättningar för ett ständigt tillflöde för Andens olja. Vi skall ha både käril och olja. Det

handlar alltså om vårt förhållande till vårt böneliv, vårt umgänge med ordet, vår själavinnargärning och vapenrustning, enligt Ef. 6:10-18. Där står det i vers 18:

- Gören detta under ständig åkallan och bön, så att ni alltjämt bedjen i Anden och fördenskull vaken under ständig bön...

De gjorde inte som Maria, som utvalde den goda delen. Jesus säger i Matt 7:24 att den som inte bara hör, men gör, är lik en förständig man... Man kan också tänka sig att de oförståndiga upplevde det som obekvämt och ansträngande att ta med sig käril. De ville göra vandrigen lättare, lite behagligare och bekvämare. Petrus uppmanar oss att vi istället skall vara noggrann med vår vandring, att vinnlägga oss om att göra vår kallelse och utkorelse fast, med tanke på vårt inträde i Frälsarens rike.

Till sist en annan sida om oljans betydelse i denna liknelse. Andens olja är nödvändig av flera skäl. Anden gör det möjligt att ha en levande kontakt med vår brudgum. Att vi kan lära känna honom och han kan känna oss. Så att det inte blir för oss som för de oförståndiga jungfrurna. "Jag känner eder icke..." Vi behöver den värme och det ljus som oljan ger oss. Jesus talar ju om kärleken som skall kallna hos de flesta, men att den som är ständaktig intill anden skall bli frälst. (Matt 24:11-12, 1 Tess 3:12-13)

Midnattstiden är inne! Må vi vara redo att få gå in med honom i bröllopssalen. Maranata! Amen, kom Herre Jesus! ■

Rättfärdiggörelsen kan inte bli meningsfull innan vi ser rättfärdiggörelsens motsats. Det går inte tala om rättfärdiggörelse utan att teckna den otroligt mörka bakgrund och den fruktansvärda belägenhet i vilken människan egentligen befinner sig. Ganska konsekvent betonar vi den positiva sidan, och glömmar den negativa verklighet som måste vara med.

Hur är det egentligen med helvetet? Har vi inte på ett alldeles för smärtfritt sätt rationaliserat bort det från vår förkunnelse? Det är ingen uppbygglig förkunnelse, men måne det inte är nödvändigt att också beröra det som handlar om straff? Vi tänker på vad vi frälsas *till* och betonar hela tiden detta, men om vi inte riktigt tar med det vi frälsas *ut ur*, och får se vad det handlar om, har jag en känsla av att det här går för lätt, blir för ytligt och också för oäkta. Det är märkligt att vi hamnat i den situationen att vi hela tiden måste injicera människor med uppbyggelse och lustmomenten i evangelium. Vi sockrar ofta där vi borde salta. Jag känner mig väldigt dömd och plågad över vår benägenhet att dra oss undan det fruktansvärda ansvar vi har. Det handlar ju inte om en filosofi eller en åskådning eller anammandet av religiösa teorier. Det handlar om liv eller död; himmel eller helvete.

De flesta av oss tycker nog att det är väldigt välsignat med möten som har en frigjord karaktär; och där vi får många glädjefulla uttryck. Men det kanske ibland också behöver bli tårar och bedrövelse. Vi kanske behöver bedja om förlåtelse, till och med, för att vi har tagit så ytligt på dessa ting. Jag har en längre tid brottats väldigt med benägenheten att välja ut bitar ur evangelium som vi gillar. De bästa bitarna, delikatesserna som passar vår smakriktning. Men det är inte det vi gillar som vi ska ha, utan det vi behöver. Det vi behöver är Sanningen och Ljuset.

Idetta ämne finns strängt taget ingenting uppmuntrande eller positivt. Det är becks svart och oigenomträngligt mörker. Det enda ljuset i detta sammanhang är Jesus Kristus. När vi kommit till insikt om att frälsning inte finns utanför Jesus och håller fast vid det, så lurar fienden oss att konstruera om själva Kristus bilden. Vi säger Jesus

BIBELSTUDIUM AV ARNE IMSEN
MED UTGÅNGSPUNKT FRÅN

ROMAR- BREVET

Under 1970-talet höll Arne Imsen en serie bibelstudier, där han undervisade med utgångspunkt från Romarbrevet 1:17: -Rättfärdighet från Gud uppenbaras nämligen däri, av tro till tro; så är ock skrivet: »Den rättfärdige skall leva av tro.»

Dessa bibelstudier ger klar vägledning om vad pånyttfödelse, rättfärdiggörelse och helgelse innebär.

Här publiceras ett avsnitt med en grundlig undervisning om rättfärdigheten från Gud.

BMC-förlag räknar med att under sommaren ge ut i bokform en hel del av dessa bibelstudier.

och Kristus, men menar något annat än Bibeln menar. Vi får en annan Kristusbild än den vi möter i Nya Testamentet, en annan än den apostlarna förde fram. Vi får en egen hemmagjord, eller kyrkans eller traditionens Kristusbild. Rörelserna, kyrkorna, samfunden – Maranata inkluderat – består av människor med benägenhet att duka under för traditionens tryck att ta bort eller ändra något i själva den evangeliska substansen. Så småningom, när man har tagit sig friheter – det är inte samma sak att vara fri och att ta sig friheter – att ändra på vissa saker, då följer också därutav att man höjer sig över Guds ord, och istället för att bli Gudsordets görare, så blir man Gudsordets domare.

Vad vet vi om försoningen? I vårt sekel har det förts en hel del strider i teologiska frågor. Det har varit mycket hälsosamma strider; vi ska inte tro att alla strider är förödande. Här ligger väldiga laddningar, värderingar och uppfattningar som bryts emot varandra. Det gäller för oss att verkligen ta reda på vad Guds ord säger, så vi känner till att detta är Guds ord som vi vill förkroppsliga.

I slutet av 1800-talet kom ”försoningsstriden”. **Waldenström** förkunnade att det inte fanns någon objektiv nåd. Han menade att Jesus inte tagit någon synd upp på korset. Synden kunde man inte bli befriade ifrån genom något ställföreträdande dödslidande. Det skedde uteslutande genom sinnesändring, bätt-

ring. Det gick en skiljelinje mellan Wal-
denströms och **Rosenius'** försoningslära.
Missionsförbundet valde att gå sin väg.
Där var försoningsstriden ett avgörande
avstamp.

Försoningen har alltså vållat en enorm
strid. Ur den här striden har det kommit
kolossalt mycket gott och underbart.
Det skärpte vittnena och förkunnarna.
De studerade försoningen i månader, i
år och det kom fram en underbar och
härlig försoningsförkunnelse som vi ska
tacka Gud för. Den förkunnelsen behöver
vi ha tillbaka.

Förr i tiden talade man mycket mer
om fördömsen, straffet och helvetet
än man gör idag. Vad beror det på? Då
vi läser bibeln, Jesu undervisning,
gör vi ganska snart den ohyggliga
upptäckten att han talar praktiskt
taget tio gånger mera om straffet
än han talar om räddningen. Till
och med då vi läser såna ord som "Ty
så älskade Gud världen", så har jag en
känsla av att vi begår våld på texten. Vi
talar om Guds kärlek på ett felaktigt sätt.
Den kärlek som inte har en motpol, kom-
mer inte från Gud. Kärlek har sin motpol
i hatet. Utan hat blir det ingen kärlek.
Kärlekens förutsättning är hat. Det finns
ingen möjlighet att uppleva kärlek, om
man inte samtidigt hatar. Detta bevisas
konkret i Jesu undervisning. Han säger
så här: "Den som kommer till mig och
därvid icke *hatar*..." Det finns naturligt-
vis många möjligheter att missförstå
det. Men lägg märke till: "Den
som kommer till mig och därvid
icke hatar fader, moder, syster,
broder..." Vad menar Jesus med
hat? I Hebréerbrevets första kapitel
talas om Jesus. Han som ju är kärleken.
Låt oss läsa:

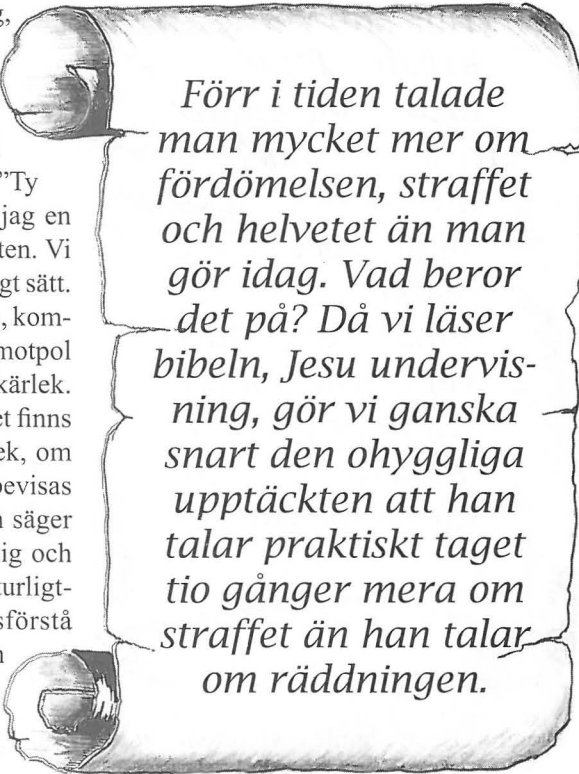
-Och medan han om änglarna säger: »Han
gör sina änglar till vindar och sina tjänare
till eldslågor», säger han om Sonen: »Gud,
din tron förbliver alltid och evinnerligen,
och rättvisans spira är ditt rikets spira. Du
har älskat rättfärdighet och hatat orättfär-
dighet; därför, o Gud, har din Gud smort
dig med glädjens olja mer än dina medbrö-
der» (Hebr. 1:7-9)

Hat och kärlek. Vi ska läsa ytterligare
ett ord från Jesu mun i Matteus tionde
kapitel:

-I skolen icke mena att jag har kommit för
att sända frid på jorden. Jag har icke kom-
mit för att sända frid, utan svärd. Ja, jag
har kommit för att uppväcka söndring...
(Matt. 10:34-35)

Lägg märke till vad Jesus säger
här. Han har kommit för att *uppväcka*
söndring. Alltså en söndringsväckelse.

Detta uppvaknande är nödvändigt, då
ett faktum är att de flesta människor
är omedvetna om sitt andliga tillstånd.
Hur många människor vet att de är under
fördömsen, eller tar den saken särskilt
allvarligt? Man vet helt enkelt inte att
man är under fördömsen. Och vet
naturligtvis inte heller vad det innebär.
Det är allvarligt, men det är ännu mera
allvarligt när en kristen församling eller
kristna människor har hamnat i den be-
lägenheten att de inte längre vet om sitt
andliga tillstånd. De har ingen aning om
hur det verkligen förhåller sig. De lever
många gånger i den falska tryggheten att
allt ska ordna sig, att det är nog bra.

*Förr i tiden talade
man mycket mer om
fördömsen, straffet
och helvetet än man
gör idag. Vad beror
det på? Då vi läser
bibeln, Jesu undervis-
ning, gör vi ganska
snart den ohyggliga
upptäckten att han
talar praktiskt taget
tio gånger mera om
straffet än han talar
om räddningen.*

Vad beror det på att Uppenbarelse-
bokens sändebrev så sällan förs
fram i vår tid? Det är sällan man
predikar över de sju sändebreven som
är skrivna till församlingarna i Mindre
Asien. Det finns någonting i sändebreven
som är avslöjande. De är som en spegel
som speglar vår situation och ger oss
många obehagliga överraskningar.

-Och skriv till Sardes' församlings ängel:
»Så säger han som har Guds sju andar
och de sju stjärnorna: Jag känner dina
gärningar; du har det namnet om dig, att
du lever, men du är död.» (Upp. 3:1)

Om vi ville använda oss av moderna
uttryckssätt, skulle vi kunna tala om en
församling med good-will, med utom-
ordentlig image. Den var känd för sina
gärningar; sin filantropi, sina insatser på
det sociala planet. Du har namnet om dig
att du lever, men du är död. Här har vi

det fruktansvärda självbedrägeriet. Du
har namnet om dig att du lever. Det är
andras vittnesbörd baserat på en fullstän-
digt felaktig grund. Frågan är inte om
våra fäder; tidigare generationer levde.
Frågan är om du och jag lever. Vi ska läsa
ytterligare några versar i detta kapitel:

-Och skriv till Laodiceas församlings
ängel: »Så säger han som är Amen, det
trovärdiga och sannfärdiga vittnet, begyn-
nelsen till Guds skapelse: Jag känner dina
gärningar: du är varken kall eller varm. Jag
skulle önska att du vore antingen kall eller
varm. Men nu, då du är ljum och varken
varm eller kall, skall jag utspy dig ur min
mun. Du säger ju: 'Jag är rik, ja, jag har
vunnit rikedomar och behöver intet'; och
du vet icke att du just är eländig och öm-
kansvärd och fattig och blind och naken.»
(Upp. 3:14-17)

Här har vi ett annat tillstånd. Det vi
möter som ett embryo, som en fullstän-
digt osynlig företeelse i Efesus: "Du har
förlorat din första kärlek". Det kan inte
ses eller registreras med yttre sinnen,
men det har skett ett fall, en förlust, som
har påverkat församlingen i en bestämd
riktning. Man måste vara kvalitetsmed-
veten för att förstå det. Det handlar om
andliga kvalitéer. Det som ser bra ut,
kan dölja en fara. Det kan dölja en ond
verklighet. Förlusten av den första kärle-
ken. Detta arbetar vidare, genomtränger
hela gemenskapen. Det som sker på det
osynliga planet, det tar form i nästa gene-
ration eller nästa församling – om man är
inne i ett missionsarbete, fortplanter man
den ande som finns i församlingen till de
nya församlingar som kommer till. Man
påverkas inåt och påverkar utåt. Så ser vi
hur detta som äger rum på det osynliga
planet gestaltar sig så småningom som
en idé, en filosofi, en lära. Vi ser det i
Pergamus, och Tyatira. Och så möter vi
det som ett slutligt tillstånd i Laodicea.
Där har det skett en total förskjutning och
en fullständig omvärdering. Ett helt nytt
sätt att se på tingen och bedöma dem. Nu
säger man: "Jag är rik, mig fattas intet!"
medan himlen förklarar: du är fattig,
ömkansvärd. Så heter det vidare:

-Så råder jag dig då att du köper av mig...

Det handlar om förlusten av gudom-
liga kvalitéer. Kom ihåg att det är ingen
borgen för vår frälsning att vi är med i en
verksamhet; inte ens en livlig verksam-
het. Det är ingen borgen för vår frälsning
att vi deltar i bibelstudier eller studiecir-
kelverksamhet. Det är ingen borgen för
vår frälsning att vi är med i kör, orkester,
strängmusik eller gospelgrupper. Det är
heller ingen borgen för vår frälsning att
vi är aktiva – inte ens i det som kallas

för själavinnande. Det är definitivt ingenting som kan garantera frälsning att vi har namnet inne i en matrikel.

Man kan hamna i den ohyggliga belägenheten som Skriften beskriver för oss i Hebréerbrevet. När vi läser Skriften upptäcker vi hur denna närvarande andemakt kan bryta sig in i församlingen, in i gemenskapen och upplösa och underminera tron. Då tron är underminerad och suspenderad, då kommer det här otroliga kompensationsbehovet. Då kompenserar man på olika sätt med andra ting som ser kristna ut och som kristnas. Det kan vara kulturaktiviteter, det kan vara filantropiskt och socialt, det kan vara mission. Hela världen är under fördömelser. Det finns dock ett fridlyst område, dit fördömmelsens makt inte kan nå. Detta fridlysta område är Golgata, det är korset. Det är oerhört viktigt för församlingen att den lever kontinuerligt i försoningen, och lever under andens förnyelse, så det personliga, individuella gudslivet ständigt förnyas i nya möten med den uppståndne Frälsaren.

Låt oss läsa i Hebréerbrevet 6. Jag tror att det är det mest fruktansvärda kapitel som finns i Nya Testamentet:

-Låtom oss därför lämna bakom oss de första grunderna av läran om Kristus och gå framåt mot det som hör till fullkomningen; låtom oss icke åter lägga grunden med bättring från döda gärningar och med tro på Gud... (Hebr. 6:1)

Så går vi till 1 Kor. 10.

-Ty jag vill säga eder detta, mina bröder: Våra fäder voro alla under molnskyn och gingo alla genom havet; alla blevo de i molnskyn och i havet döpta till Moses... (1Kor. 10:1-2)

Ett folk på väg. Den första etappen ligger bakom, så kom den andra och den tredje. Israels folk gick tre dagsresor ut i öknen, för att hålla högtid åt Gud. Det handlar om de första grunderna för frälsning. De blev alla döpta till Moses – både i havet och i molnskyn. Här finns både vattendop och andedop.

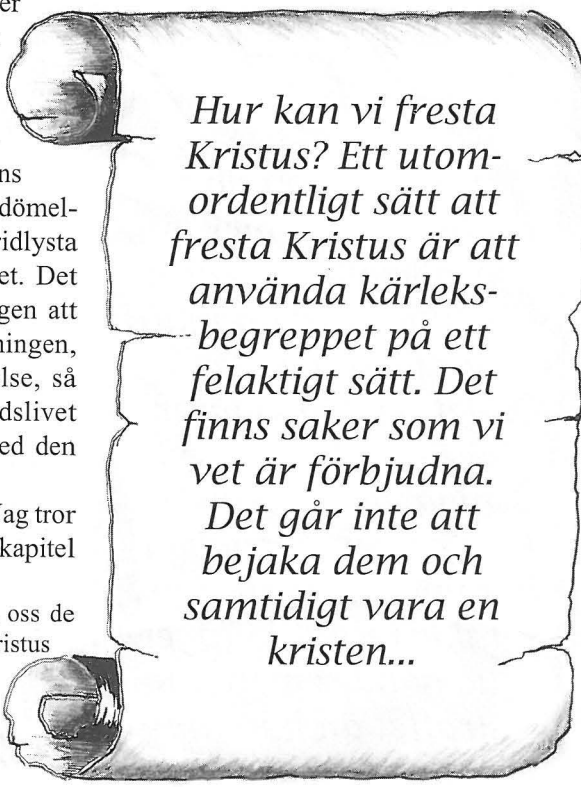
...alla åto de samma andliga mat, och alla drucko de samma andliga dryck – de drucko nämligen ur en andlig klippa, som åtföljde dem, och den klippan var Kristus. Men de flesta av dem hade Gud icke behag till; de blevo ju nedgjorda i öknen. (1 Kor. 10:3-5)

Då de var kvar i Egypten fick de klart besked om att de skulle stryka blodet på dörrposterna. Och när fördärvaren såg

blodet, skulle han gå förbi. De som satt i dessa hus, med blodbestrukna dörrar, kunde säga: "Så finns nu ingen fördömmelse" – fördärvaren gick förbi. De satt på ett fridlyst område, oåtkomliga för straff. Vi läser vidare i detta sammanhang. De bröt upp, gick ut ur Egypten, de gick igenom havet, blev döpta till Moses i vattnet, i molnskyn. De gick ut i öknen. Där heter det:

-Men de flesta av dem hade Gud icke behag till; de blevo ju nedgjorda i öknen.

Vilken rörelse. Vilken uppslutning. Vilken massa. Det kommer ingen mara-

Hur kan vi fresta Kristus? Ett utomordentligt sätt att fresta Kristus är att använda kärleksbegreppet på ett felaktigt sätt. Det finns saker som vi vet är förbjudna. Det går inte att bejaka dem och samtidigt vara en kristen...

natarörelse in i himlen. Vi kommer inte dit i kollektiv. Utan det är de som är i Kristus som blir frälsta. Ordet säger: han kommer för att hämta dem som hör honom till. Vi läser vidare:

-Detta skedde oss till en varnagel, för att vi icke skulle hava begärelse till det onda, såsom de hade begärelse därtill. Ej heller skolen I bliva avgudadyrkare, såsom somliga av dem blevo; så är ju skrivet: »Folket satte sig ned till att äta och dricka, och därpå stodo de upp till att leka.» (1 Kor. 10:6-7)

I den versen känner vi igen mentaliteten, atmosfären. Just genom att se dessa stickord lär vi oss oerhört mycket. Här fanns en speciell atmosfär. Ett utslag av det som egentligen rörde sig i deras inre.

-Låtom oss icke heller bedriva otukt, såsom somliga av dem gjorde, varför ock tjugutretusen föllo på en enda dag. (1 Kor. 10:8)

Och så kommer detta märkliga uttryck:

-Låtom oss icke heller fresta Kristus. (1 Kor. 10:9)

Vi talar om våra frestelser. Att vi frestas. Men här står det att vi uppträder som frestare och vill fresta Kristus. Hur kan vi fresta Kristus?

Det heter:

-Låtom oss icke heller fresta Kristus, såsom somliga av dem gjorde, varför de ock blevo dödade av ormarna.

Så är vi tillbaka i den fruktansvärda verklighet vi gick ut ifrån. Hat – kärlek. Det stora och genomgående problemet är det att vi hela tiden verkar i en annan riktning än vad Gud gör. Gud vill åtskilja, men vi vill gärna blanda ihop. I Jakobs brev finns ett annat uttryck, som talar om vänskap och fiendskap. Om vi säger med vår mun att vi älskar Jesus; dvs. vi bekänner oss tillhöra honom, men samtidigt går i armkrok med världen, så lever vi i en dualism som det inte finns några som helst möjligheter att överbrygga. Vi säger att vi älskar Jesus med vår tunga, men går samtidigt i armkrok med världen. Vi vet att vänskap med världen innebär fiendskap mot Gud. Vänskap med Gud är fiendskap med världen.

Hur kan vi fresta Kristus? Ett utomordentligt sätt att fresta Kristus är att använda kärleksbegreppet på ett felaktigt sätt. Att med kärleksbegreppets hjälp integrera världsliga ting och kristna det som Ordet fördömer. Det kan vi göra på ett lättvindigt sätt. Det finns saker som vi vet är förbjudna. Det går inte bejaka dem och samtidigt vara en kristen, det vet vi. På vissa områden är vi kanske ganska klara. Men det är inte tingen vi dömer, som i och för sig är det allvarligaste, utan det som är legalt och tillåtet.

Låt oss läsa några fler verser i 1 Kor. 10 och se vad resultatet alltid blir, då man står där som en färdig produkt av en inre process, eller som ett resultat av en utveckling. Det heter att Israels barn blev döpta till Mose, de drog ut med honom, de drack ur en och samma andliga källa. Men de flesta av dem hade Gud inte behag till, därför blev de nergjorda. Här kommer fördömmelsens herravälde som en nergörande makt in över Guds folk, som skulle vara fritt från all fördömmelse. Fördömmelsens välde manifesterar sig i en oerhörd vidräkning och uppgörelse med Guds folk, som skulle vara fria ifrån all fördömmelse.

Vad gjorde Israels folk i öknen när ormarna kom in som en påminnelse om fördömmelsens herravälde? Vad hade skett

i öknen? Ta reda på vad som står, läs och begrunda vad som skedde därute när ormarna invaderade lägret och allesammans anfrättes av detta ohyggliga gift – bilden på syndens makt.

-Knorren icke heller, såsom somliga av dem gjorde, varför de ock blevo dödade av »fördärvaren». Men detta vederfors dem för att tjäna till en varnagel, och det blev upptecknat till lärdom för oss, som hava tidernas ände inpå oss. Därför, den som menar sig stå, han må se till, att han icke faller. (1 Kor. 10:12)

I Egypten hölls Fördärvaren utanför av blodet. Men ute i öknen ser vi fördärvaren igen göra oerhörda inbrytningar i församlingen. Här hjälpte det inte med något blod. Vi återvänder till Hebr. 6 och ser hur oerhört allvarligt detta är.

-Låtom oss därför lämna bakom oss de första grunderna av läran om Kristus och gå framåt mot det som hör till fullkomningen; låtom oss icke åter lägga grunden med bättring från döda gärningar och med tro på Gud, med undervisning om dop och handpåläggning, om de dödas uppståndelse och en evig dom. Hebr. 6:1-2.

Vad beror det på att vi talar om allt det andra – dop, handpåläggning och de dödas uppståndelse – men inte om en evig dom? Det heter vidare:

-Ja, detta vilja vi göra, såframt Gud eljest tillstod det. Ty dem till vilka ljuset en gång har kommit, och som hava smakat den himmelska gåvan och blivit delaktiga av helig ande, och som hava fått smaka det goda gudsordet och den tillkommande tidsålderns krafter, men som ändå hava avfallit – dem är det omöjligt att återföra till ny bättring, eftersom de på nytt korsfästa Guds Son åt sig och utsätta honom för bespottelse. (Hebr. 6:3-6)

Nu handlar det inte om Israels uttåg ur Egypten och deras erfarenheter i öknen, nu handlar det helt närgånget och personligt om din och min upplevelse. Vi kan nå himlen – det är sant. Men det är också sant att vi befinner oss i farozonen och kan gå under. Vi kan inte skylla på omständigheterna, vi kan inte skylla på Gud, vi kan inte skylla på predikanten, vännerna eller ovännerna. Vi kan inte skylla på någon annan än oss själva. Ty var och en personligen har ensamt och individuellt ansvar för sin frälsning. När vi inte fram, så kan vi inte åberopa någon annan. Vi står där under den dom som drabbar oss lika personligt och individuellt. De som har avfallit, säger han, är det omöjligt att återföra till ny bättring. Tänk att leva i tiden, leva, existera biologiskt som mänsklig varelse, men vara bestämd

för evig dom. Hur kan detta ske? Det är uteslutande av en orsak detta kan äga rum. Det är *förakt*. När inställer sig det föraktet? Bibeln kallar det för förhärdelsens makt. Vi har hört om syndens makt att bedraga. Här talas om förhärdelsen som en maktfaktor. Det finns också förförelsens makt. Döden och synden är makter, kombinerade och sammansatta på ett så ohyggligt sätt att vi har ingen möjlighet att överleva eller hålla oss undan, om vi inte håller oss till Kristus. Detta att hålla sig till Kristus, innebär något mera än att ha en tillfällig och ytlig gemenskap med honom. Det är att *vara i Kristus*. Den som är i Kristus, är utanför och oåtkomlig för all fördömmelse.

Mycket av den filantropiska verksamheten är ingenting annat än kompen-sation. Man kom-penserar sig förlus-ten av det direkta Gudslivet. Då är den filantropiska verk-samheten ett nytt sätt att korsfästa Je-sus, därför att man lägger en ny grund för frälsningen...

Vi läser från vers 4 igen:

-Ty dem till vilka ljuset en gång har kommit, och som hava smakat den himmelska gåvan och blivit delaktiga av helig ande, och som hava fått smaka det goda gudsordet och den tillkommande tidsålderns krafter, men som ändå hava avfallit – dem är det omöjligt att återföra till ny bättring, eftersom de på nytt korsfästa Guds Son åt sig och utsätta honom för bespottelse.

Det har att göra med Kristusbilden och kärleksbegreppet. Jag har en känsla av att vi håller på att skapa ett nytt kärleksbegrepp med ett helt nytt innehåll. Vi ger kärleksbegreppet ett helt världsligt innehåll; vi kan inte längre förankra det i Gud. Gud är kärleksfull, det är sant, men han är också helig. Vi ska inte glömma det. Gud är kärlek, men han är också rättfärdig. Gud kan inte se mellan fing-

rarna och låta udda vara jämt och säga: du kan bli lika bra frälst än om du inte är så perfekt kristen. Visst inte. Sådant tal måste betraktas som ormasäd. Vi ska vara försiktiga, så vi inte ger kärleksbegreppet ett fullständigt nytt innehåll. Ett innehåll som passar människan. Det vill säga, hon erbjuds frälsning utan sinnesändring, utan omvändelse, utan rättfärdiggörelse, utan helgelse. Men det finns ingen sådan frälsning. Utan helgelse kan ingen se Gud, säger Skriften. Vi ska se till att vi inte snickrar ihop en teologi som passar vårt temperament, våra vanor, vår stil, vår tradition. En sådan religiös hemslöjd leder inte fram.

Gud slösar sin nåd över oss. Men nåden är ett medel som vi kan använda. Det finns ett klart och direkt samband mellan Apostlagärningarna 2 och Hebréerbrevet 6. Det är inte lätt att oförbehållsamt acceptera och bejaka det. Men här ligger en fruktansvärd sanning och dom.

-Nu bodde i Jerusalem fromma judiska män från allahanda folk under himmelen. (Apg. 2:5)

Vilka var det som korsfäste Jesus? Det var fromma judiska män. Nu säger Skriften i Hebr. 6 att det finns de som åter korsfäster Kristus. Vilka är det? Jo, det är fromma kristna män. Vi rör oss hela tiden på religionens område. Det ohyggliga problemet är just detta att vi ständigt degraderar kristendomen till en religion. Det blir en religion som alla andra religioner. Likvärdig med, eller kanske något bättre. Men kristendomen är ingen religion. Hela det kristna livet blir ett slags religiositet. Den religiositeten är fruktansvärt farlig, därför att den för med sig såna ohyggliga konsekvenser. Detta låter fruktansvärt dömande, men det måste sägas, för det är sant.

Hebréerbrevets författare säger att de som upplevt mest och gjort de största och bästa erfarenheterna, står i farozonen att åter korsfästa Kristus. De som smakat det goda gudsordet, upplevt den tillkommande tidsålderns krafter; upplevt härligheten, upplevt evangeliets fullhet till rättfärdiggörelse; detta andedop och gemenskap. Det är dessa som står i farozonen att åter korsfästa Kristus.

Vi tänker kanske: att åter korsfästa Kristus eller att avfalla i det här sammanhanget är att återvända till den värld man kom ifrån. Men det är det visst inte! Det är inte ett sådant fall det handlar om. Det är inte så att alkoholisten som blir frälst återvänder till ett liv i alkoholism.

Eller att vi på nytt blir offer för de laster vi en gång lämnat. Problemet är hela tiden detta att sedan vi har gjort en hel del andliga upplevelser blir självsäkra, självtillräckliga. Vi börjar genom detta att föra in en smygande gärningslära. Vi förskjuter hela tiden tyngdpunkten, så vi kommer bort ifrån det ursprungliga.

Bibeln talar om dem som har fallit ur nåden. Vad är det att falla ur nåden? Den som fallit ur nåden, är åter under fördömmelsen. Det heter:

-Ty Kristus har kallat eder. Stå därför fasta, och låt därför inget nytt träldomsok läggas på eder.

Det är alltså inte det gamla träldomsoket i ny form, utan det är ett *nytt* träldomsok. Kom ihåg en sak, att en människa som kommit ut ur världen och befriats ifrån hedniska träldomsok, hon kan bli offer för religiösa ok. När hon lämnar de hedniska träskområdena, kommer hon in under ett Babyloniskt inflytande, och så förvandlas hon till träl under babyloniska, religiösa träldomsok. De oken är kolossalt många.

Mycket av den filantropiska verksamheten är ingenting annat än kompensation. Man kompenserar sig förlusten av det direkta Gudslivet. Då är den filantropiska verksamheten ett nytt sätt att korsfästa Jesus, därför att man lägger en ny grund för frälsningen, och kommer utanför försoningens område och är på gärningarnas mark. Mycket av det vi kallar andlig sång och musik, är inget annat än fåfängliga försök; imitationer. Ett prål. Prestationer. Vi använder kristendomens namn, men i verkligheten korsfäster vi på nytt Kristus.

Vad världen idag behöver är inte filantropi och sociala aktiviteter. Den behöver inte politiska insatser, inte heller underhållning i form av sång och musik; gospel, gregoriansk körsång eller något sådant. Den behöver möta Jesus i församlingen som utstrålar Honom, hans härlighet. Församlingen måste leva i den direkta och omedelbara kontakten med Jesus, och kanalisera vittnesbördet om honom på ett så närgående och direkt sätt så man inte kan missförstå honom. Istället för att måla Kristus genom Andens kraft och uppenbarelse, fördunklar man hans härlighet. Istället för att uppväcka människorna, så immuniserar man dem. Man påverkar deras sinne i rakt motsatt riktning. De får en religiös vaccination.

När människorna sedan möter det radikala budskapet till omvändelse, då

är de vaccinerade, det tar inte. Vi har hela tiden en benägenhet att försöka komma bort ifrån den kristna anstöten. Vi gör allt vi kan för att dekorera och frisera och göra evangeliet tilltalande, nästan vackert och imponerande. Skönt och fint. Vi får visserligen ett tilltalande budskap, men det är inte frälsande. Man kan värva proselyter på det. Men det blir inga frälsningskandidater.

Mycket av den kristna verksamheten vi ser i våra dagar, mycket av våra egna aktiviteter är under fördömmelse, och kommer aldrig att kunna leda fram till något andligt liv. Det heter att de ånyo korsfäster Jesus Kristus. Vad hade man gjort i Laodicea och Sardes? Man hade korsfäst Kristus. Fört fram en ny Kristusbild.

Låt oss läsa i 2 Kor 11:

-Jag skulle önska att I villen hava fördrag med mig, om jag nu talar något litet efter dårars sätt.

-Dock, I haven helt visst fördrag med mig. Ty jag nitälskar för eder såsom Gud nitälskar, och jag har trolovat eder med Kristus, och ingen annan, för att kunna ställa fram inför honom en ren jungfru.

-Men jag fruktar att såsom ormen i sin illfundighet bedrog Eva, så skola till äventyrs också edra sinnen fördärvas och dragas ifrån den uppriktiga troheten mot Kristus.

-Om någon kommer och predikar en annan Jesus, än den vi hava predikat, eller om I undfån ett annat slags ande, än den I förut haven undfått, eller ett annat slags evangelium, än det I förut haven mottagit, då fördragen I ju sådant alltför väl. (2 Kor. 11:1-4)

En annan Jesus. Ett annat slags ande. Ett annat slags evangelium. Jag har en känsla av att varje läroanstalt för fram sitt evangelium och sin Kristusbild. Sin ande.

Vad ska vi göra? "Renen edra själar i lydnad för sanningen!" Vi måste inse fakta som de är. Vi kan inte gå till traditionen eller till lärosätena, till teologiska fakulteter och fråga experter och specialister. Vi måste gå till Ordet och på det viset bestämma var vi står någonstans. Se efter om vi är under fördömmelsens makt, eller om vi är i Kristus Jesus. Skriften säger inte att vi ska gå till predikanterna, äldstebröderna och församlingens ledning och fråga. Skriften säger: rannsaken eder själva huruvida I ären i Kristus. Rannsaka dig om du är i Kristus Jesus. För om du är i honom, då är du utanför all fördömmelse. Ingenting annat kan hjälpa dig fram till den vissheten än Ordet och Anden.

Vi tackar dig, Herre Jesus Kristus, att du har öppnat våra ögon för ditt eget ord. Vi lever i en värld så full av skådespel, religiös teater. Du ser hur vi frestas att duka under för dessa krafter. Fångas och bli ett med något som inte hör himmelriket till. Lär oss förstå, Herre Jesus, vad det innebär att älska och hata. Att verkligen kunna bryta upp från det som ligger i vägen och hindrar oss att följa dig.

Bryta upp; antingen det är de käraste och naturligaste band som binder oss och hindrar oss att gå din väg, eller andra ting i vårt eget liv. Våra intressen som är så många och oftast kolliderar med din vilja. Våra särintressen, som vi så gärna vill vårda, odla. Jesus, vi upplever att då de inte kan besegras av vår egen kraft, vill vi gärna kristna dem och göra dem till ett med din vilja. Men du har sagt att det som är tillspillogivet är under domen. Hjälプ oss att förstå detta när svärdet måste gå över ömma punkter i vårt liv och skilja oss ifrån det du aldrig kan bejaka eller stödja eller välsigna.

Vi vet att då vi förlorar allt, då vinner vi allt. Då vinner vi dig. Vi vet att all den ära vi kan samla på oss här, allt det som vi kan intresseras av och inspireras av här, det tar slut. Skilsmässan kommer i alla fall och vi måste gå in i den eviga världen för att möta dig.

Herre, hjälp oss att vi inte står i den skaran som korsfäster dig genom att bedriva något eget arbete utanför försoningens område. Att vi inte öppnar vårt väsen för de krafter som är under fördömmelse och verkar död. Vi anbefaller oss i dina händer. Herre Jesus, låt oss vara dina tjänare och tjänarinnor i denna tid. Låt oss vara dina budbärare. Låt oss vara dina, Herre Jesus Kristus, allt igitom, utan någon som helst protest eller på annat vis något undandragande från din kallelse.

Jesus, förena oss du med dig på ett mäktigare sätt än någon gång förut. Låt oss förstå allvaret och ansvaret vi har. Du har inte kallat oss att tillhöra en rörelse. Du har inte kallat oss att tillhöra kollektiv. Du har kallat oss att följa dig, Herre Jesus Kristus, och där i efterföljelsen med dig kan gemenskapen manifesteras.

Hjälプ oss att vi inte slår oss till ro tillsammans med alla dem som har sänkt blicken till de närvarande tingen; upptagits av dem som står utanför möjligheter till frälsning. Tack att du hör bön. Amen. ■

Att hjälpa dem som ingen hjälp har...

Sebastian Vidén rapporterar från Dominikanska Rep.

Den 6 januari 2006 drabbas Elias Vicioso med familj av en fruktansvärd katastrof. Deras hem, och allt de äger förgås i en brand. Men Gud är trofast, och idag är ett nytt hus på väg att byggas upp.

Elias kom med sin fru **Maria** till Dominikanska Republiken 1989. Han flydde då fattigdomen och misären i Beladel, en mindre stad i Haiti, som ligger alldeles nära gränsen till det betydligt rikare grannlandet.

Som missionär i Dominikanska Republiken vet jag att landet har stora rikedomar, men också stor misär. Rikedomerna i landet åtnjuts av ytterst få människor.

De haitier som kommer till

landet – nästan alltid på flykt undan fattigdom – hamnar oftast i betydligt fattigare områden än genomsnittet. Palave är ett sånt område.

När Elias kom till Dominikanska Republiken, hamnade även han i Palave. Han försörjde sig och sin familj på att sälja lite av varje, t.ex. kläder och skor. Allt eftersom åren gick, växte familjen. Först kom sonen Roberto, senare även en dotter, och ytterligare tre söner.

Den 5 januari 2006 var en dag som de flesta andra. Den 6 januari hade elden förstört allt.

Elias säger:

-Vi förlorade allt. Några vänliga grannar och vänner gav oss de kläder vi har på oss nu. Också de gamla sängarna

här fick vi av några vänner.”

De första veckorna efter branden fick familjen låna ett hus av en granne. Det var dock ingen långsiktig lösning, då huset skulle byggas om. Senare fick familjen hyra ett skjul av en annan granne. Det saknade golv, men de hade i alla fall tak över huvudet. Efter ytterligare hjälp från vänner och släktingar lyckades Elias bygga upp ett litet träskjul på det nerbrunna husets tomt, även det utan golv. Där bör de nu.

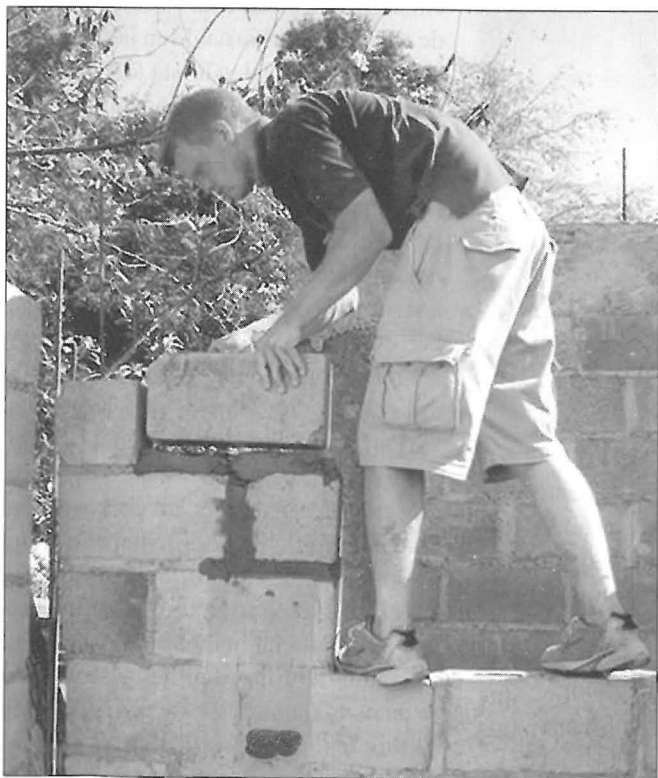
Den 22 – 23 januari annonserade Comunidad Maranata temadagar i Palave. Temat var samma som annonserats på flera platser under vintern, nämligen *Vad är en människa värd?* Lördagen,

som började med medicinsk mottagning, användes också till att sprida en traktat, och bjuda in folk till mötena som skulle hållas. Vi fick kontakt med ganska många människor den dagen, två av dem var Elias och Maria, som kom till vårt center, och berättade om sin situation.

I Frankrike fick missionärsparet **Stig och Åse Andreasson** höra talas om branden. Och inom några veckor hade syskon på många platser där offrat för att hjälpa familjen i Palave. Även syskon i Norge och Sverige har varit med och offrat.

-Jag vet inte vem jag ska tacka, men jag måste ge Gud äran! sa Elias för några veckor sen på byggarbetsplatsen.

Forts. s. 25

Artikelförfattaren sätter block på plats i det nya huset.

Hela familjen Vicioso samlade utanför Comunidad Maranatas hus.

Frågor kring Ulf Ekmans nattvardsteologi

Granskande artikel av Stig Andreasson

I en bok på drygt 100 små sidor med titeln "Tag och ät" har Ulf Ekman nedtecknat sin syn på nattvarden. Målet tycks vara att överbevisa läsaren om Jesu "realpresens" (verkliga närvaro) i nattvardselementen. Bevisen försöker Ekman hämta både från Bibeln, kyrkofäderna och historien i övrigt. I magasinet "Keryx" som utges av Livets Ord har han också skrivit en artikel om "Sakramental teologi och väckelsekristendom" där han ger uttryck för samma tankar som i boken. Enligt min mening innehåller dessa utläggningar flera mycket bristfälliga förklaringar och leder dessutom till ett antal förhastade slutsatser. Ekmans tolkning både av Bibeln och historien är ofta starkt tendentiös. Många frågor förblir obesvarade. Här följer ett litet axplock av de frågor som uppstår då man tar del av Ekmans teologiska repertoar.

Vilka kyrkor är historiska?

Enligt Världen idag har Ulf Ekmans teologi förändrats på grund av inflytande från *de historiska kyrkorna*. Då frågar man sig givetvis vilka dessa kyrkor är. En biskop förklarade nyligen att han skiljde på "historiska kyrkor" och "moderna kyrkor." I den förstnämnda kategorin placerar man då vanligen den romersk-katolska, den grekisk-ortodoxa och den anglikanska kyrkan samt säkert också den lutherska. De har alla en lång historia. Men en historia som inte bara är uppbygglig!

För omkring tusen år sedan skedde brytningen mellan den västliga och den östliga officiella kyrkan. Påven bannlyste då den östlige patriarken som svarade med att bannlysa påven och beteckna romersk kristendom som barbarisk och kättersk. Det kallar vi "den stora schismen." Sedan dess har i varje fall påvekyrkan ökat sitt antal av dogmer och läror så mycket att dess ansikte blivit åtskilligt förändrat. Den ortodoxa kyrkan är i stort sett densamma som för tusen år sedan. Anglikanerna befinner sig alltså

någonstans mitt emellan protestantismen och Rom. Den lutherska kyrkans historia innehåller återupptäckten av bibliska sanningar men tyvärr också antisemitism och förföljelse av olikänkande. Vad som är gemensamt för alla dessa s.k. "historiska kyrkor" är att de lägger väldigt stor vikt på sakramenten. De är till sin natur mer eller mindre sakramentalistiska.

Vilka är de de moderna kyrkorna? Jo,

det måste då vara våra nutida frikyrkosamfund och väckelserörelser som i vår del av världen är relativt unga. Men stopp ett tag! Har inte just den typen av församlingar och rörelser gång på gång sett dagens ljus i olika länder under hela historien? Är våra dagars friförsamlingar historielösa? Har inte också vi en historia? Är det ingen som har läst professor **Gunnar Westins** fantastiska bok *Den kristna friförsamlingen genom tiderna*? Eller **Broadbents** monumentala verk som i fransk översättning fick den långa men talande titeln: *Den trogna församlingens smärtsamma pilgrimsvandring genom tiderna*. I de böckerna får man veta att kristna friförsamlingar alltid har existerat och att de ofta varit förföljda av de officiella kyrkorna. Men jag har ännu en fråga. Var inte den första församlingen i Jerusalem en typisk friförsamling? Givetvis var den det. Den liknade varken en luthersk statskyrka, en ortodox ikonkyrka eller en romersk påvekyrka. Därmed står det klart att den kristna friförsamlingen har en mycket äldre historia än de kyrkor som av någon outgrundlig orsak idag har ensamrätt till epitetet "historiska". Någon gång använder Ekman faktiskt uttrycket i singularis, "den historiska kyrkan." Vad han lägger in i det begreppet förklarar han inte.

Men han varnar för att förkasta vad Gud har gjort i historien. Men vad är det då som är så farligt att förkasta? Är det den katolska, ortodoxa och protestantiska sakramentalismen? Ekman säger inte detta rent ut. Men helhetsintrycket av hans utläggning pekar faktiskt i den riktningen. Många vill nog hellre understryka att det andliga arv som den

bibeltrogna kristenheten absolut måste ta vara på och aldrig tappa bort är av en helt annan karaktär. Det är gångna generationers modiga kamp för trosfrihet och sann väckelsefromhet.

Vad betyder ordet sakrament?

Ekman förklarar att det är ett gammalt latinskt ord som egentligen betyder "ed" eller "löfte", vilket naturligtvis är rätt och riktigt men trots allt en något ofullständig förklaring i en avhandling om nattvarden. I olika katolska skrifter kan man läsa att kyrkofäderna utvidgade betydelsen av ordet "sakrament" till att betyda detsamma som "mysterium" (mysterion på grekiska). Den ortodoxa kyrkan använder helt naturligt hellre det grekiska språket än det latinska. Den utger sig därför som förvaltare av "mysterierna", medan påvekyrkan säger sig förvalta "sakramenten". Båda dessa sakramental kyrkor blir därför säten för en slags mysteriereligion där frälsningen förmedlas genom olika slags ritualer. Ekman säger:

-Ett tros mysterium är något som är bortom vårt begränsade förstånd och som behöver uppenbaras för oss genom Anden och tas emot i tro.

Det är faktiskt en bra definition, men den blir missvisande då den tillämpas på nattvarden. Det nytestamentliga ordet "mysterion" används nämligen aldrig med avseende på varken dop eller nattvard. Det finns egentligen inte någon sakramental teologi (mysterieteologi) i Nya testamentet. Det finns instiftelser, heliga handlingar och olika medel till hjälp och uppbyggelse. Men inga mystiska kulthandlingar.

Kan nattvarden jämföras med inkarnationen?

Enligt Ekman kan den faktiskt det. Han skriver:

-Att Jesus Kristus, den andra personen i Treenigheten, inkarnerades och blev en verklig fysisk människa innebar att Gud förenar sig med, välsignar och verkar genom den fysiska skapelsen. När Jesus instiftar sakramenten gör han samma sak. Han låter sin nåd flöda genom fysiska, skapade ting. - Gud var reellt närvarande i Jesus och genom Jesus. Det är detta man i teologiska termer kallar för sakramental närvaro och inkarnationen är det stora exemplet på detta.

Dessa tankar har tydligt släktskap med modern katolsk förkunnelse som numera packar in sin extrema sakramentalism i ett filosofiskt och ibland nästan lyriskt språk, där när sagt allting plötsligt blir

"sakramental". Är det möjligen så att den gamla sakramentalismens tydliga släktskap med magi måste döljas av ett religionsfilosofiskt resonemang för att passa den moderna människan? Man säger exempelvis att "naturen är underbart sakramental i sin mångfald och rikedom." Och den katolske biskopen Anders Arborelius har presterat följande aktstycke:

-Först finns den allmänna sakramentaliteten i skapelsen, sedan genom inkarnationen. Kyrkan är den förblivande inkarnationen. Detta utkristalliserar sig i de sju huvudmomenten, de klassiska sakramenten.

Skapelsen, inkarnationen, kyrkan med dess olika ritualer - allt blir sakramental i denna s.k. "sakramental teologi." Det hela blir faktiskt en form av språkförbistring. En helt vanlig ordbok upplyser oss om att adjektivet "sakramental" hänvisar till något som har med sakramenten att göra. De är två hos protestanterna och sju hos katolikerna. Hur kan någon då påstå att Guds närvaro i Kristus var sakramental! Behåller vi ordens vanliga mening blir ett sådant påstående totalt inadekvat. Att Gud verkligen var närvarande i den jordiske Kristus hör till det fundamentala i den kristna tron. Jesus sade ju själv: "Jag är i Fadern och Fadern är i mig." Den levande personen Jesus Kristus kunde genom sin undervisning och sina undergärningar på ett helt speciellt sätt uppenbara Guds närvaro. Men hur kan någon tänka att Herren gjorde *samma sak* då han instiftade nattvarden som då han själv steg ned till oss i människogestalt? Oavsett vilken nattvardsuppfattning vi har kan vi väl knappast tänka oss att Gud kan vara närvarande i rent materiella ting, såsom bröd och vin, på samma sätt som Han var närvarande i den levande gudamänniskan Jesus Kristus. Inkarnationen kan inte jämföras med någon av de kyrkliga handlingar som man idag kallar "sakrament".

Men som biskop Arborelius själv säger så betraktar den katolska kyrkan sig själv som en förblivande inkarnation av Kristus. Ulf Ekman och den katolske biskopen tycks vara rörande eniga om detta. Ekman gisslar nämligen "dem som inte har någon förståelse för Jesus inkarnerad och ständigt närvarande i sin kropp, Kyrkan." Ekman har möjligen större ekumenisk bredd på begreppet "kyrka" än Arborelius. Men båda tar fel och använder fel uttryck. I Nya testamentet gäller "inkarnationen" *uteslutande* den stora och fantastiska händelsen då Gud i Kristus kom till oss i människogestalt

för att bli vår Förlossare. Naturligtvis tror vi att Han genom sin Ande är närvarande i sin församling på jorden. Men den närvaron är inte en ny inkarnation och den är heller inte "sakramental", dvs. bunden och begränsad till speciella gudstjänstformer.

Symboliskt eller bokstavligt ?

Ekman använder uttrycket "realpresens" om Jesu närvaro i nattvarden. Det betyder alltså att Jesus är "verkligt" närvarande. Någon egentlig definition av uttrycket ger emellertid inte Ekman. Han nöjer sig med att framställa det som ett mysterium. Och han anser sin tolkning så självklar att han inte behöver argumentera nämnvärt för den. Han menar att det räcker med en helt bokstavlig uppfattning av Skriftens ord. Jesus sade nämligen vad han menade och menade vad han sade, då han instiftade nattvarden med orden: "Detta är min lekamen. Detta är mitt blod." Ja, enligt Ekman är det självklart att lärjungarna uppfattade dessa Jesu ord helt bokstavligt. Först på 1500-talet och senare under upplysningstiden på 1700-talet började man ifrågasätta den bokstavliga betydelsen av nattvarden instiftelseord. De som inte är bokstavstroende förpassas av Ekman då till den kategori som förnekar det övernaturliga.

Alla kristna är nog överens om att Jesus menade vad han sade och sade vad han menade. Men precis som Jesus ord ibland kan ha bokstavlig betydelse, så händer det vid andra tillfällen att han brukar bilder, symboler, metaforer och liknelser. Frågan blir då inte om Jesus menade vad han sade men om vi alltid *rätt förstår vad han menade*. Det gjorde inte alla på Jesu tid. Då Jesus efter brödundret sade: "Den som äter mitt kött och dricker mitt blod, han har evigt liv." (Joh. 6:54), då var det många som missförstod hans ord. Det menar jag faktiskt att Ulf Ekman också gör, för han tillämpar de orden på nattvarden. Detta förefaller mig orimligt av flera orsaker. För det första uttalade Jesus de orden långt innan nattvarden blev instiftad. Varken lärjungarna eller någon annan visste heller vid den tidpunkten att Jesus senare skulle instifta en speciell måltid till minne av sitt försoningsoffer. Talade Jesus om nattvarden då han sade att det var nödvändigt att äta hans kött och dricka hans blod, då var hans ord obegripliga för alla som hörde dem uttalas. Dessutom sade han samma ord i negativ form. "Om ni inte äter mitt kött och dricker mitt blod har ni inte liv..." Den som menar att dessa

ord gäller nattvarden bör ta konsekvenserna av det. Utan nattvarden finns det då ingen frälsning! Då bör botbänken, samtalsrummet och förbönen efter väckelsemötet omedelbart bytas ut mot ett nattvardsbord! Till det bordet bör sökande själar inbjudas för att få liv.

Men det finns kanske ett annat sätt att förstå dessa missförstådda Jesus-ord. Det finns bibelord som talar om feta och märgfulla rätter men som avser andlig föda. Andligt liv får vi nämligen inte genom materiellt ätande. Jesus vill själv vara vårt liv och hans närvaro mat för vår själ. Det måste vara detta Herren menade då han talade om att äta hans kött och dricka hans blod.

Förtjänar pietismen att svartmålas?

Enligt Ekman var naturligtvis det stora felet med pietisterna att de inte lade tillräckligt stor vikt vid sakramenten. Men efter min mening tecknar Ekman en grov karikatyr av pietismen:

.Vårt pietistiska väckelse tänkande har ofta haft en avoghet och misstänksamhet emot allt yttre. Väckelse är enbart Andens verkan på hjärtat med prioritering av det inre livets odlande och möjligen evangelisation. När detta renodlas och påverkas av rationalistisk filosofi blir väckelsen antisakramental. - Misstänksamheten emot allt fysiskt i pietistiska kretsar har gjort mycken skada. Man vill inte dra någon som helst gräns mellan det heliga och det profana och menar på ett falskt sätt att inga ordningar behövs och att den troende är fri till i princip vad som helst, både i gudstjänstliv och moral. Så tappas fullständigt förståelsen av det heliga.

Var Ekman har hämtat denna "skräckbild" av den pietistiska väckelsen har jag ingen aning om. Alla väckelser har givetvis haft sina brister eftersom Gud alltid har brukat mänskliga redskap. Pietismen är inget undantag. Men Ekmans beskrivning av pietismen stämmer varken med vederhäftiga historieböcker eller trovärdiga kristna ledares uttalanden. Pietismen uppstod i en tid, då vanefromhet och död formalism var rådande. Behovet var då knappast en sakramental väckelse, för många gick till kyrkorna och tog del i sakramenten. Men det andliga livet flämtade svagt. Kristus hade många anhängare men få efterföljare, som någon uttryckte det. I sin bok understryker Ekman "nattvarden förmåga att kunna förmedla andligt liv." Att han då kommer på kollisionkurs med pietismen är inte så underligt. Pietismen föddes ju därför att varken renlärligheten eller

sakramentsförvaltningen i den tidens kyrka hade förmedlat särskilt mycket andligt liv.

Den hemgångne norske teologen **Carl Fr. Wislöff** ställde en gång frågan: "Har pietismen något att ge oss idag?" På den frågan svarade han med att räkna upp en rad signaler som pietisterna själva sände ut och som vi verkligen behöver idag. Vi sammanfattar dem helt kort. Låt Guds Ord rikligen bo ibland er! Låt det allmänna prästadömet komma i funktion! Kämpa för den sanna tron i kärlek! Ta vara på det kristna broderskapet! Wislöff understryker också att vi behöver pietismens förkunnelse om den nya födelsens nödvändighet och om försakelsens plats

i det kristna livet. Ulf Ekman skriver märkligt nog att pietismen fört till att man "fullständigt tappat förståelsen av det heliga." Det är ett i högsta grad märkligt uttalande eftersom pietismen egentligen var en helgelseväckelse. Wislöff säger att vi idag har hamnat i en "nöjeskristendom" utan verklig salta. Till det yttre skiljer sig en stor del av den kristna ungdomen föga från världens lättsinniga ungdom. Därför behöver vi en sund pietism som för till frälsning från världsligheten, både i sinnet och till det yttre, säger han.

Nej, pietismen förtjänar inte att svartmålas. Wikipedia, den fria encyklopedin, säger exempelvis att vårt grannland Norge inte blev verkligt protestantiskt förrän det blev pietistiskt. Norges store folkväckare, **Hans Nielsen Hauge**, nämns också i det sammanhanget. Ekman kan ha rätt i att vissa grenar av pietismen, både i gången tid och i nyare

tid, varit avgjort antisakramental. Men att det skulle bero på inflytande från rationalistisk filosofi betvivlar jag. Det är verkligen en förhastad slutsats.

Blir det en stor framtida nattvardsväckelse?

I slutet av boken skriver Ekman att han mött ett behov, speciellt hos yngre, att:

-få del av de rikedomar som den helige Ande deponerat i Kyrkan genom tiderna. Nattvarden är definitivt en av dessa skatter. Man bryr sig helt enkelt inte om, om det är "katolskt" eller "protestantiskt", om det är "evangeliskt" eller "karismatiskt" utan frågan blir istället om det är genuint kristet och då alltså är sant. - Vi kommer inom en snar framtid att se skaror av människor som flockas till nattvardsgudstjänsterna.

På ett annat ställe säger han:

...det finns mycket att hämta och lära av dem som vårdat denna gåva (nattvarden) i århundraden.

Detta är väl "ekumenisk vidsynthet" i högsta potens! Men vilket sammelsurium! Låt mig bara påpeka ett par saker. Då vi sätter oss in i den katolska kyrkans lära om nattvarden upptäcker vi genast att den är totalt oförenlig med en protestantisk och evangelikal uppfattning. Och vad värre är, den är helt oförenlig med Bibelns grundläggande undervisning. Olika protestantiska och evangeliska samfund uppvisar vissa olikheter i sin syn på nattvarden. Men ingen kan godta den katolska dogmatiken. I påvekyrkan är nattvarden eller mässan som den kallas, nämligen en förnyelse av Kristi försoningsoffer. Genom prästens händer offras Kristus på nytt på kyrkans altare, fast på ett oblodigt sätt. Att nutida katolska teologer försöker byta ut ordet "förnyelse" med avseende på Kristi försoningsoffer i mässan mot sådana uttryck som "verkliggöra", "aktualisera" m.fl. ändrar ingenting. Den katolska mässan är en offergudstjänst. Även sentida påvar har tydligt sagt att prästen **förnyar** Jesu offer på korset. Då prästen uttalar instiftelseorden blir han enligt katolsk tro gripen av Andens kraft så att hans ord får samma verkan som då Jesus själv uttalade dem. Brödet och vinet förvandlas då bokstavligen till Jesu lekamen och blod. Det är möjligt att Ulf Ekman själv kan godta den uppfattningen. I en predikan för några år sedan sade han nämligen:

-Ordet åstadkommer lika mycket när en troende utsäger det som när Gud säger det. Du är Guds medskapare. Du talar och skapar med dina ord.

Oavsett hur det är med den saken, så kan inga bibeltroende kristna, antingen

de kallar sig protestanter, evangelikala eller karismatiker skriva under på den katolska mässoffersläran. Guds Ord säger ju tydligt att Jesus har gett sitt liv på korset en gång för alla.

Om Ekman tänker på den katolska kyrkan då han säger att vi har mycket att lära av dem som förvaltat nattvardens gåva i århundraden, blir hans historieskrivning direkt missvisande. Påvekyrkan har gjort allt annat än att vårda den urkristna nattvardssynen. Det är först på 300-talet som vi har de första vittnesbörden om att nattvarden börjar betraktas som ett upprepande av korsoffret. Omkring år

850 omtalas för första gången den s.k. "transsubstantiationsläran", alltså vinets och brödets bokstavliga förvandling till Jesu lekamen och blod. Den läran blir dogm först år 1215. Om det aldrig funnits några andra uppfattningar om den saken hade en sådan dogmatisering varit överflödig. På ett kyrkomöte år 1416 bestäms att de troende får nöja sig med brödet då de deltar i mässan. Vinet i kalken förbehålls den officierande prästen. Denna förändring är speciellt underlig eftersom kyrkan lär att man måste både *äta* Kristi lekamen och *dricka* hans blod för att få liv. Från och med den tiden får de trogna

bara "en halv kommunion" så att säga. Numera har jag dock sett att katolska nattvardsgäster får lov att doppa sitt bröd i vinbägaren då de går till altaret.

Om det blir som Ekman hoppas att vår tids sökare inte kommer att bry sig om från vilka källor man hämtar synen på nattvarden, kan resultatet bara bli ett. Då får vi tidernas största förvirring. Den kan i sin tur bara växa och frodas i okunnighetens och ytlighetens jord. Om Ekmans budskap om nattvarden huvudsakligen möter bifall och entusiasm visar det att denna okunnighet och ytlighet redan är starkt förhärskande i vårt land. ■

Livets Ord öppnar för katolsk Mariadyrkan

Text: Paulus Eliasson

I mitten av mars fick tidningen Midnattsropet tag på ett förhandsexemplar av boken *Tag och ät* av **Ulf Ekman**. Efter att ha tagit del av budskapet, beslutade vi att göra en traktat, med rubriken: *Varning! Fädernas råmärken flyttas!*

Denna traktat tog vi med oss till Uppsala, och delade ut vid Livets Ord i samband med en gudstjänst. Predikant vid detta möte var **Robert Ekh**, och temat som han valt för denna dag, som enligt kyrkoåret är Jungfru Marie bebådelsedag, var *Maria, vår förebild*.

Ekh pekade på jungfru Maria som vår förebild i tjänande, ödmjukhet och gudsfruktan - en tanke som kan vara nog så riktig.

Men så småningom gick det hela över till att handla om att Maria är trons moder, och vår moder! Och allt detta på en tydligt viktig symbolisk dag.

I slutet av mötet, efter att man bedit Gud om att få bli mer lik Maria, tog Ekh fram en kartong, och plockade fram två skulpturer. "Vem kan det här

vara?" frågade han, och fortsatte:

-Här är mamma Maria och Jesuspojken. Går för att hämta vatten. Det här är geditget, riktigt konsthantverk. De här är tillverkade... vi köper de här från ett kloster utanför Jerusalem i Israel. Och jag vet en sak som de gör på det klostret. Vet du vad de gör? De ber för dig. De lever ständigt inför Herrens ansikte...

Ekh fortsatte:

-Då tycker jag inte att du ska tänka: Ja men, Maria, det kan jag väl inte ha hemma? Tror du jag är katolik, va?

Nä, det tror jag inte. Men visst kan man ha det. Lika väl som du köper en skulptur av Herta Hillfon...

Och så avslutades mötet med den översteprästerliga välsignelsen.

Att Robert Ekh agerade som om detta inte hade någonting att göra med katolsk helgondyrkan blir bara absurt. Helt tydligt är detta ett ställningstagande *mot* den kamp som väckelsens fäder fört - och *för* katolsk svartkonst.

Om inget annat sätter en varningsklocka i ringning, så borde väl skulpturer tillverkade i kloster göra det? Och om det viktigaste Robert Ekh vet att säga

om klosterväsendet är att munkarna och nunnorna ber - och att de "lever ständigt inför Herrens ansikte" - då är det ett fattigdomsbevis.

Jag säger det än en gång: Det hela ligger mellan naiv ansvarslöshet och förräderi. Och om vi ser de tydliga steg i ett återtåg till katolskt mörker som Ekman presenterar i sin bok som analyserats i föregående artikel, så kan man inte se annat än ett mönster. Församlingen ska sakta men säkert föras in i ett katolskt tänkande. Först genom att de som protesterar idiotförklaras. Sedan genom att de tvivlande förförs. Och till slut genom att lärorna presenteras i sitt klara ljus.

Utanför Livets Ords lokaler var förvirringen och okunnigheten stor. Många som vi talade med verkade makabert dåligt införstådda med vad som skedde på plattformen och i de nya böckerna. Självklart har vi som Guds folk ett ansvar för våra kristna bröder, precis som för ofrälsta människor, att varna för det som för människor vill. ■

JUDAS

En fallstudie i materialism • Text: B. V. Henry

En av de stora svagheter i presentationen av evangeliet om Herren Jesus idag, är att vi inte uppmärksammar vad det har att säga om pengar och egendomar; och så anses vi därför av den stora massan av människor i världen vara fullständigt irrelevanta. Girighet kan ha många former och kulörer, och om den sade Jesus i Lukas 12:15:

-Sen till, att I tagen eder till vara för allt slags girighet; ty en människas liv beror icke därpå att hon har överflöd på ägodelar.

Så länge vi inte har tagit itu med girighetens synd, har vårt evangelium väldigt ringa kraft; och dessutom kommer vårt strävande efter helgelse att förbli frustrerat, då vi fortsätter vara kluvna personligheter. Paulus skämtade inte, och han överdrev sannerligen inte, när han i 1 Tim.6:10 sade att "penningbegäret är en rot till allt ont". Vi bör ägna mer uppmärksamhet åt denna fråga: "till allt slags ont," som det står i en del översättningar av texten. Då Jesus sade: "Tag er till vara för girighet," följde han upp det med tre exempel. Det första handlade om den rike dåren; det andra om att göra sig bekymmer för mat och kläder; och det tredje om att samla rikedomar.

Vi finner om och om igen att när Jesus talar om pengar och girighet, så visar han på det faktum, att detta kan förekomma bland fattiga, lika väl som bland rika. Hos den rike mannen manifesterar det sig genom att samla pengar på hög, och hos den fattige manifesterar det sig genom ängslan och oro. Jag har sett människor som från det ena hörnet av tillvaron till det andra tjänat litet och

så fått mer i lön på relativt kort tid; och det såg ut som om det inte fanns någon materialism alls medan de var fattiga; men så fort deras inkomst förändrades uppstod problemen, därför att materialismen var där hela tiden, men den hade inte uppdagats, pga bristernas täckelse. Låt oss inte inbilla oss då vi talar om pengar - att vi talar enbart om dem som har kommit på grön kvist, och som har överflöd; det vi säger gäller alla. Det är bara två sidor av samma mynt.

Det finns en svårighet med terminologien här. Ordet som används mest är "girighet", som i en del översättningar är "snålhet", i andra "snikenhet" eller "penningkärlek". Alla dessa uttryck kommer från det grekiska ordet *pleonexia*. Det är inte alltid möjligt att exakt överföra ett ord så adekvat för att förklara, och därför använder jag ett paraplybegrepp - det är ordet materialism. Jag använder ordet materialism för att försöka täcka de övriga: det är den synen om att livet rör sig omkring materiella ting. Det finns många sätt att behandla detta ämne utifrån Bibeln eftersom Guds Ord säger mer om det än om något annat. Jag gör här ett försök genom att studera Judas, och syftet är att betrakta synden i den troendes liv.

Det har förekommit många teorier och gissningar om Judas Iskariot. Men det finns inga särskilda finesser i Nya Testamentets behandling av honom. Det finns bara ett motiv som konstant återopas för att förklara hans förräderi mot Jesus, och det är pengar. Judas är materialisten i Nya Testamentet, och som sådan en varningslektion för oss alla; för

det var materialismen i Judas som bidrog till att Jesus blev korsfäst.

Nu visar sig denna materialism på fyra särskilda sätt. För det första hade han hand om penningpungen, och stal ur den - som vi kan läsa i Joh 12:6. För det andra, så var det framför allt han som angrep Maria Magdalena när hon smorde Jesu fötter med den dyrbara smörjelseoljan, detta pga hans materialistiska hänsynstaganden. För det tredje fick han en muta på trettio silverpenningar för att förråda Jesus. Och för det fjärde, när hans samvete drabbade honom, tog sig hans stora misstag uttryck i ett tvångsmässigt agerande att återlämna pengarna.

Allt detta samverkar till att ge en konsekvent bild av ett materialistiskt motiv. Det är klart att detta kan se ut som ett nedtonande av det enorma brott Judas utförde. Men om det gör det, så tror jag att på något vis måste så göras. En del betraktar Judas som en olycklig person som fullgjorde vad som var ödesbestämt för honom. Men detta skapar många problem: det tangerar frågeställningen om determinismen och predestinationen; men den frågan blir akut bara när Judas' handling utkristalliseras som det mest onda av allt ont. Men Nya Testamentet gör den inte till det. Det var inte det mest onda av allt. Det var det ondas vanliga gång som avslöjades för vad det verkligen är när det placeras i ljuset av Jesus och hans kors. Det var oundvikligt enligt tingens ordning att Jesus skulle bli förrådd, och att någon skulle göra det. För det är vad det onda gör mot det goda, när de möts på vägen. Men som jag ser det var det inte oundvikligt, särskilt inte

att det skulle vara Judas. Han är bara en av sitt slag. Han var inte speciellt diabolisk. Budskapet är att alla hans gelikar är lika diaboliska som han var, när även de avslöjas genom ljuset från Jesus och hans kors.

För att understödja vad jag har att säga, vill jag gå till Nya Testamentet och se vad det säger om Judas. Efter hans förräderi finns det bara ett omnämnande av Judas i hela det övriga Nya Testamentet och det är i början av apostlagärningarna. Där kallas han bara den "vilken blev vägvissare åt de män som grepo Jesus" - en ganska oskyldig mening. Det nämns om förräderiet i samband med instiftandet av Herrens måltid i 1 Kor.11, men där nämns inte mannen. Viktigare än detta är att ordet "förråda" i den nytestamentliga grekiskan betyder "att överlämna", och om man använder uttrycket överlämna varje gång det står förråda, så skulle man göra en korrekt översättning. Det finns bara ett ställe i Nya Testamentet där ordet "förrädare" används - i Lukas 6:16, där Lukas ger uppgifter om antalet lärjungar, och vad de heter.

Det faktum att Judas inte var säregen, utan bara representativ framkommer om honom i en ofta förekommande mening att han var "en av de tolv." Betrakta nu ditt Nya Testamente uppmärksam, så ska du upptäcka att denna mening används bara om en annan av de tolv, och det vid bara ett tillfälle. Bara Tomas, förutom Judas, kallas för en av de tolv. Men om Judas återkommer detta som en refräng; tio gånger i evangelierna - "en av de tolv." Poängen är den, att vilken som helst av Jesu lärjungar skulle kunna infekteras allvarligt med materialistiska beaktanden.

Det är då det börjar bli otäckt. Det är då vi förmås att säga: "Herre, inte är det väl jag?" Hela denna sak är något som vi alla måste betrakta mycket allvarligt. Jag märker att det finns kristna som har konfronterats med denna fråga om pengar och materialism, och förstått den väl och rätt ut den för sig. Det finns troende som kan tjäna tre eller fyra gånger mer än de för närvarande förbrukar, men för Jesu skull lever de på en lägre standard. Det finns de som ger tionde, och som ger mer än tionde av sin inkomst, och som ger sin finansiella potential till Guds Rikes förfogande. Och något av det mest glädjande med att känna kristna på ett djupare plan är att veta i vilken grad de verkligen har rätt ut den materiella frågan för sig, och hur de vandrar i detta ljus.

När vi gör en sådan övning som denna,

så är det viktigt att känna till att sättet att nalkas frågan är den: om skorna passar, tag dem på; och att det vi säger inte nödvändigtvis passar för alla. Men min erfarenhet är den att den person som verkligen har rätt ut detta för sig, vill höra det igen, och pröva sig själv på nytt. Låt oss alltså se på några påstående om Judas som kommer att kasta ljus över vårt företag.

Materialismen är förtegen

Har du märkt att lärjungarna blev helt tagna med överraskning av det som Judas gjorde? Vi läser det i Joh.13. När Jesus förklarade att en av dem skulle förråda honom, så tittade lärjungarna på varandra, och undrade vem han talade om. Det var först efteråt som de fick veta helt säkert vem han talade om. De visste inte att Judas stoppade pengar i egen ficka; de visste inte att han hade varit hos myndigheterna; han var ibland dem, men han var inte avslöjad för dem. Han kunde maskera sig som en av dem, medan hans egna fördelar var det som hela tiden kontrollerade honom.

Judas bedrog de elva fullständigt. Han utgav sig för att vara en lärjunge men han var en djävul. Han utgav sig för att tänka på de fattiga, medan han inte alls brydde sig om dem. Han utgav sig för att vara intresserad av ekonomi, men hans intresse låg i att vara ohederlig. Han utgav sig för att vara okunnig: "Herre, är det jag...?" medan överenskommelsen att förråda Jesus redan hade ingåtts med myndigheterna. Han utgav sig för att ha ett innerligt förhållande till Jesus, genom att ta bröststycket från honom, medan han var en bedragare. Han uppträdde som ett helgon, men hans hjärta var en gnidares. Materialismen är alltid dold och förtegen. **Francis Xavier** sade att han i bekännelser hade hört hur människor bekände alla möjliga synder, men han hade aldrig hört att någon frivilligt, utan påtryckningar, hade bekänt girighetens synd. Om det finns materialism eller oärlighet i oss, så är det fullt möjligt att det är känt bara för dig och Gud. Jesus visste vad Judas stod i begrepp att göra. Judas trodde att det var dolt, men Jesus visste.

Men det faktum att det inte är känt betyder inte att det inte är fördärligt. För det som var okänt och dolt intill allra

sista minuten, var det som placerade Jesus på korset. Och vi behöver rannsaka våra hjärtan och vara ärliga; och kom ihåg, det var om pengar som Jesus sade: "Om det ljus som du har i dig är mörker, hur stort blir då inte mörkret."

Materialismen kalkylerar

Att kalkylera är att finna orsaker för det som vi iallafall vill göra. Vi ser denna tendens hos Judas vid det tillfälle då Maria smorde Jesus med sin dyrbara nardus. Judas ville ha pengarna i sin pung, så att han kunde roffa dem åt sig. Om sådan generositet skulle förekomma så var det stort - så länge det bara gick genom huvudkassan, och så länge han kunde kontrollera vad som skedde med alltsammans, i hans eget intresse. Så enkelt var det, men det presenterades inte så. Det presenterades som att fattiga människor berövades vad de annars skulle få.

-Man skulle kunna sälja det för trehundra dinarer - och giva dessa åt de fattiga!

Ett behjärtansvärt engagemang! Men helt och hållet kalkylerat. Det talades nu om slöseri, och inte om girighet. "Varför skulle detta förslösas?" Det är klart att det är viktigt att undvika slöseri. Jesus hade gjort det klart, när han befallde att resterna skulle samlas tillhoppa, efter att han hade bespizat folket. Men nu var det en beräkning som stämde. Det drog med sig de andra, och alla stödde Judas, de sade: "Jo, Maria har nog gått till överdrift denna gång!" Detta är det sätt på vilket ett materialistiskt motiv verkar. Det har alltid några goda skäl till hands för att rättfärdiga sin åstundan. "Jag måste trots allt tänka på min familj", "man måste vara beredd inför dåliga tider", "man måste sköta sina angelägenheter, eller hur?" och "det kan väl inte vara utan orsak vi har dessa medel!"

Överallt i världen har människor sitt tillvägagångssätt för att ge skäl för sin girighet och sitt habegär; och vi ska inte inbilla oss, att Judas, när han beslöt att överlämna Jesus åt myndigheterna, nödvändigtvis såg det som förräderi. I detta ligger tragedin. Det är mer än sannolikt att han hade vad för honom tycktes vara en god anledning att göra detta. Jag är helt övertygad om att Judas menade att det var något som skulle lyckas väl pga vad han gjorde.

Detta säger oss en hel del. För om vi prövar oss själva, för att spåra materialistiska bevekelsegrunder, så ska vi inte titta efter den rena girigheten i oss själva. Vi måste syna de till synes goda och förnuftiga sakerna som vi gör och säger, och tränga igenom dem ända till deras materialistiska hjärta, som Jesus gjorde med Judas.

Materialismen befläckar

- 'Så ären ock I rena - dock icke alla.' Han visste nämligen vem det var som skulle förråda honom; därför sade han att de icke alla voro rena (Joh.13:10-11)

Jesus hade tvagit lärjungarnas fötter. Lektionen var den att utvärtes tvagning inte har någon betydelse om inte hjärtat och personlighetens inre är rentvagna; och detta kan inte renas så länge det befinner sig i materialismens - eller i snålhetens eller i girighetens grepp.

Jesus hade talat om sådant tidigare, då han talade om skatter på jorden, och om mal och rost som fördärvar och förtär både skatten och hjärtat som omhuldar den. Han säger att materialismen bringar mörker till en människosjäl. Ljuset i människan blir mörker. Vi måste inse att varje öre vi spenderar gör något med oss.

Problemet med oss kristna är, att när vi talar om pengar, så talar vi bara om givande. Det är inte det bibliska sättet att nalkas denna fråga. Bibeln talar om hela vår inställning till pengar och egendom, och man kan mycket väl fördärva sig på nio tiondedelar, efter att man har givit sitt tionde till Herren! Fariseerna behärskade den konsten intill fulländning. En felaktig inställning på denna punkt fördärvar och befläckar oss. När Johannes Döparen gav exempel på verklig omvändelse, så talade han om ekonomisk sådan. I samtliga fall! "Den som har två livklädnader ger åt den som icke har någon," säger han till folket. Till publikanerna: "Kräv inte ut mer än vad som är er föreskrivet." Till soldaterna: "Ta inte något från någon med våld, låt er nöja med er sold."

Varje exempel nämner han för att visa på ett genuint förändrat sinne, och att omvändelse också handlar om ekonomi. Det kan inte finnas någon genuin sinnesändring som inte tränger in i en människas sätt att förhålla sig till egendom och ekonomi. Om vi fortfarande lever det slaget av liv som motiveras därav, då är den allvarliga frågan om vi lever i överensstämmelse med vår himmelska kallelse berättigad. Det finns ingen omvändelse som inte angår kassan och portmonnän, plånboken och bankboken, eftersom materialismen befläckar. Om vi inte vet att pengar och egendom har givits oss som ett förtroende från Gud, för att tillskynda hans syften - så att vi använder dem i enlighet därmed, då har vi fortfarande samma befläckelse som Judas, som var där i de tolv lärjungarnas sällskap.

Materialismen förslavar

Lukas och Johannes förtäljer oss att vid den tidpunkt då Judas beslöt att förråda Herren, för Satan in i honom. Hans gärning blev nästintill oundviklig. Detta är karaktäristiskt, inte bara när det gäller girigheten, utan i fråga om alla synder. Ju oftare de utförs, desto starkare grepp har de om dig. Jesus talar om detta som en fråga om slaveri. "Du kan inte tjäna både Gud och mammon", eftersom det anspråk som de båda gör på en människa är absolut, och man kan inte tjäna dessa två herrar samtidigt. "ty antingen kommer han då att hata den ene och älska den andre, eller kommer han att hålla sig till den förre och förakta den senare."

Jesus talade om pengar som förslavar. När materialismen avancerar blir den viktigare än alla andra överväganden. En vanlig inbillning är att: 'Oh, jag ska bara arbeta hårt en tid, jag ska ligga i tills dess att jag har fått tillräckligt, och bygga upp en säkerhet; sedan ska jag spanna av och ägna tiden åt annat.' Det fungerar inte så. Materialismen är som en drog du blir beroende av, och den tid kommer inte, då du har fått tillräckligt.

Problemet är att många av oss idag domineras och styrs av materialistiska överväganden. De kommer till oss på många olika vägar. De finns på ögonnivå, där varorna placeras i storköpsdiskarna med det senaste modets lockelse, reklamens hypnotiska vakthållning, TV-programmens inflytande, etc... och på så många vis blir kristna och andra människor fast genom dessa ting - saker man redan har, saker man tror sig behöva, saker man vill ha.

Materialismen skapar värden

För trettio silverpenningar överlämnade Judas Jesus. Tyvärr vet vi inte i vilken kurs dessa silverstycken stod i. Om det var siklar, så når det upp till 120 dagars lön för en soldat eller en arbetare. Om det var denarer, vilket är det troligare, så motsvarade de trettio dagars lön - en månadslön för en arbetare. Detta är de variationer det rör sig om. Judas tyckte ändå att Jesus var värd mindre än det. Jämför med Maria, som träder in i berättelsen. Hur dyrbar var inte flaskan med nardus! Den kostade 300 denarer, eller kunde ha blivit såld för det. Det är en årslön för en vanlig arbetare. Inte ett års besparingar utan en årslön! Har du någonsin fantiserat om att ge en årslön till Herren?

Den där berättelsen utgör en gåta, då det slaget av smörjelse kunde ha använts för att smörja hennes bror, som nyligen hade avlidit. Men den blev inte använd till det, utan hon hade den fortfarande kvar hos sig. Behöll hon den med tanke på kommande bröllop? Jag vet inte. Allt vad jag kan konstatera är att hon värderade Jesus tillräckligt för att bryta sönder något som kostade en hel årslön, detta pga hennes kärlek till honom, och hennes förkänsla av den nöd som han var på väg in i. Jesus sade: 'Varhelst i hela världen där detta evangelium blir predikat, ska hennes gärning omtalas.'

Varför? Det är evangeliets natur, att ändra en människas inställning till materiella ting ända tills dess att Frälsaren betyder mer än något materiellt. Då situationen kräver det, ska vi vara så slösaktiga och generösa i vårt givande som den kära systemen var. Men för Judas var pengar och intäkter mer viktiga än människor, t.o.m mer viktiga än Jesus, hans vän. Han var redo att offra den oskyldige för att få vad han var ute efter.

Hur är det med oss? Än idag sker det att vi offrar människor för att få vad vi begär. Det är till sådana låga nivåer Judas så småningom sjönk. Vad orsakade det? Vi vet inte. Faktum är att det mycket väl kan ha presenterats som en möjlighet, för om det inte var sant om honom, så har det varit sant om oss.

Iskariot, har av några personer givits betydelsen *Ishcherioth*, eller en man från Cheriioth, som hans fader Simon hade varit före honom. Och Cheriioth ligger i Judeén, i södra delen av Palestina, vilket innebär att Judas var den ende icke-galileérn av de tolv. Kom han att känna sig som avvikande eftersom han inte kom

från den delen av landet och inte talade samma ohyfsade språk som de? Var det pengarna som utgjorde hans sätt att ge igen, att kompensera sig genom att lyfta sig själv i egen och andras uppfattning? Vi vet inte; men vi vet att en känsla av att inte vara accepterad har orsakat sådant i andra mäns och kvinnors liv, och de har då sökt efter denna världens goda som ett sätt att kompensera sig för något där de har känt sig som förlorare. Tecken på vällevnad är viktiga för en del människor, särskilt för de som är osäkra - de som flyr från det förflutna och som är redo att göra vad som helst för att skapa en föreställning om sig själva; en falsk sådan för att bli accepterade, men som är rent självbedrägeri!

Men bilden av Judas är inte fullständigt mörk även om den är förfärligt tragisk. Han var på något vis medveten om sin synd. Hans samvete var inte alldeles okänsligt, och när det inte lämnade honom någon ro, försökte han göra något åt saken, han försökte komma ur det. Han återvände, och bekände sin synd:

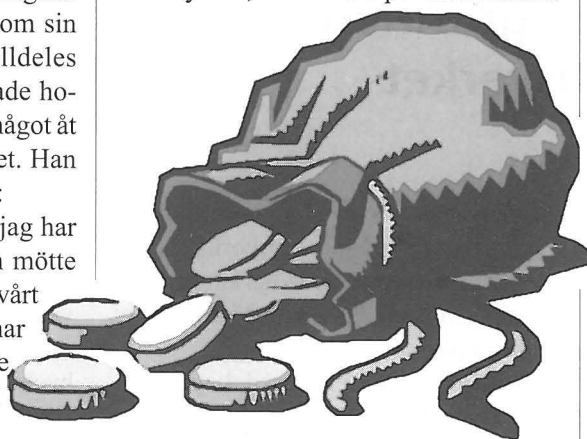
"Jag har syndat därigenom att jag har förrått oskyldigt blod." Men han mötte ett hjärtlöst gensvar. Det är alltid svårt att komma ur en situation när vi har tagit en muta; för det är åtminstone två parter inblandade, och den enes beklännelse är ett hot för den andre. När Jesaja säger, "Den som vände sig bort ifrån det onda blev plundrad", talar han om detta fenomen.

När du bekänner, och ställer dig i ljuset, så finns det andra som är redo att sluka dig, därför att de är inblandade. Jag kan komma ihåg några tillfällen då jag vittnat för unga människor i den förfärliga atmosfären i deras ghetton i stora europeiska städer. Det var Judas' problem. Det finns människor i den privata och i den offentliga sektorn som, om de hade följt sitt samvete, skulle ha gett upp. Men om de agerar så drar de in andra. Det är mycket svårt! En del av dem är värre än Judas: de har fortfarande pengarna, och de befinner sig fortfarande i den fördelaktiga ställning som följer därpå.

Judas gjorde iallafall två oerhörda saker: han bekände sitt brott och han återlämnade pengarna. Och även om de inte hade samarbetat och tagit dem, så skulle han iallafall inte ha behållit dem; han kastade dem ifrån sig, och gick bort, och tog sitt eget liv. Det är tragiskt. Prästerna hade sedan ett dilemma. Vad skulle de göra med pengarna? De köpte en gravgård för de fattiga som inte hade

råd att ordna en värdig begravning. Det är symboliskt. Hans muta var priset för hans grav, och för andras; en öde, desperat grav. Det är alltid så.

Men det hade inte behövt vara så. Dessförinnan valde Jesus honom medvetet som en av sina tolv, och sade till honom: "Du kan förändras. Du kan bli en av mina lärjungar, en av mina efterföljare." Han gav honom ansvar i linje med hans svaghet. Gud gör ofta så. Han gav honom penningpungen, och hoppades att han, genom att bejaka honom i gemenskapen, skulle resa sig. Det blev inte så. Jesus tvådde hans fötter liksom de andras, trots att det fanns en tyst insikt mellan dem om vad som var på gång. Han gav honom hedersplatsen vid sitt bord under måltiden, han gav honom brödstycket, ett tecken på hans kärlek.

Och hela tiden sänder Jesus dessa signaler till Judas: "Judas, jag älskar dig, jag accepterar dig. Du behöver inte vara sådan som du är. Du kan bli annorlunda." Men han gick ut i den natt han själv hade skapat.

Vad var det som gick fel? Tänk på rövaren på korset. Han var en materialist; annars hade han säkert inte varit där som en tjuv. Han kom till det ögonblick då han sa: "Vi lida vad våra gärningar är värda, men denne man har inget ont gjort", och bad att Herren skulle tänka på honom. Samme materialist på korset fick höra Jesus säga: "Idag skall du vara med mig i paradiset." Men för Judas blev det självmord. Vad var det som gick fel? Vad var fel med hans omvändelse? Jag måste bekänna att jag inte vet särskilt mycket om det, men jag vill nämna åtminstone två saker, som jag tycker har varit till hjälp när det gäller frågan om Judas' omvändelse.

För det första gick han till fel människor. Han gick till översteprästerna och sade: "Jag har syndat därigenom att jag har förrått oskyldigt blod." Men det var inte primärt mot dem han hade syndat.

Vi har vårt sätt att gå till väga på. Vi vill bli befriade från något i vårt samvete, men inte riktigt allt. Tänk på vad som skulle kunnat ske om Judas hade gått till Jesus, när han verkligen hade gjort orätt. Om han hade snubblat fram vid Herrens sida på vägen mot Golgata, och utgjutit sin själ för honom, vilken berättelse hade inte det varit i evangelierna! Jag är säker på att alla fyra evangelisterna hade givit den en framskjuten plats i händelsebeskrivningen. Eller om han hade gripit tag i korsets fot och sett upp i Jesu ögon och där bekänt: "Herre, jag har syndat mot dig!" Vi kan inte annat än tro att det skulle ha blivit en otrolig berättelse om barmhärtighet och nåd.

Men han kom aldrig till Jesus. Han gick till fel personer. Han försökte med en halvmesyr. Det andra som jag lägger märke till är att han försökte med kollektiv omvändelse. Hans tanke verkade vara: "Om jag ger tillbaka pengarna, så kanske de ändrar sig och gör något för att få loss Jesus." Men de sade: "Vad angår det oss? Du får själv svara därför." Och det hade de rätt i. Man kan inte ordna med kollektiv omvändelse. Man kan inte säga: "Ja, om ni alla kommer med, och vi går tillsammans dit och erkänner, då ska jag slå följe med er." De var inte med på det; och de sade: "Du får själv svara därför." Det var kanske det som Judas gjorde fel. Han försökte få med andra människor som skulle stå tillsammans med honom inför domen, inför deras samveten och inför Gud. Men det går inte att omvända sig kollektivt. Man måste komma som individ, och bekänna sin synd för Gud - om det nu är materialismens synd, eller någon annan synd.

Vi har här studerat något om vår egen materialisms historia. Det träffar och det påverkar oss. Vi kan få komma till Jesus individuellt, och rättas till i denna sak som gäller vårt sätt att nalkas pengar och egendom och materiella ting; och inse att allt vad vi har kommer från Gud, och har överlämnats som ett förtroende, att användas i samverkan med Honom för hans syften; och låta honom tala till oss om de förändringar som är nödvändiga. Vi kanske måste fatta beslut om att reducera vår levnadsstandard så att de medel som Gud har givit åt oss kan börja delas på ett realistiskt vis med andra - sådana som har andliga behov och även andra slag av behov.

-Sen till, att I tagen eder till vara för allt slags girighet; ty en människas liv beror icke därpå att hon har överflöd på ägodelar. ■

Det heliga bygget

Reflexioner över grunden och byggnadsverket

-Efter den nåd som Gud gav mig har jag som en kunnig byggmästare lagt grunden, och en annan bygger nu på den. Men var och en bör se till hur han bygger.

-Ty någon annan grund kan ingen lägga än den som är lagd, Jesus Kristus.

-Om någon bygger på den grunden med guld, silver och dyrbara stenar eller med trä, hö och halm, så skall det visa sig vad var och en har byggt. Den dagen kommer att visa det, eftersom den uppenbaras i eld, och hur vars och ens verk är skall elden pröva.

-Om det verk någon har byggt består provet, skall han få lön. Men om hans verk bränns upp, skall han gå miste om lönen. Själv skall han dock bli frälst, men som genom eld.

(1 Kor. 3:10-15)

Stina Fridolfsson

På missionsfältet i Santo Domingo har vi fått förmånen hjälpa några familjer att få bättre bostad. Genom offermedel som skickats, och villiga arbetare, så har grund, väggar och tak byggts upp. Just nu hjälper några bröder den kunnige byggmästaren Isaias Rodriguez att bygga hus åt en familj, som blev totalt utblottad genom en förödande brand. Sebastian Vidén, som hör till arbetarstaben för att bygga huset, rapporterar om detta på annan plats i tidningen.

Genom att på nära håll få ta del av arbetets fortskridande, har jag inspirerats till reflexioner när det gäller vårt uppdrag att bygga på den rätta grunden. Under påskveckan som nyss gått av stapeln, kunde vi se en hel del av människornas ansträngingar att genom fromhet försöka behaga Gud.

Helt plötsligt försvann sprit- och tobaksreklam, som annars brukar dominera i massmedia. Hård diskotekmusik likaså.

Filmer om Jesu liv och andra bibliska hjältar visades i legio. Kyrkorna fylldes av människor som ville följa kardinalens maning att bikta sig, för att på ett värdigt sätt fira påsk.

Samtidigt höjdes beredskapen ute på playor, semesterorter och de mest frekventerade trafiklederna maximalt. Väldigt många väljer bort kyrkan och gudstjänsterna för att utnyttja påskledigheten att åka ut till playor eller släktingar på landsorten. "Semana santa" – den heliga veckan – är nog den vecka på året då många super och lever rövare mer än

alla andra veckor på året.

Att spritreklamen så dygdigt försvinner från massmedia den veckan, har verkligen ingen dämpande effekt på människornas laster. Det bara avslöjar hyckleriet mediamangaterna ägnar sig åt. De menar tydligen att det är olämpligt göra reklam för sprit, tobak och andra destruktivt eggande ting, såsom våldsoch otuktsfilmer, just den veckan – men varför bara då? Är inte dessa ting lika skadliga alla andra veckor?

Låt oss nu ägna oss åt den del av befolk-

Varje långfredag plockas Jesus-skulpturen ned från korset, tillbäds och förs i procession genom stadens gator.

ningen som verkligen utnyttjade påskeveckan till andliga övningar. De gick till kyrkan, deltog i mässor och processioner, biktade sig och ägnade sig åt av präster rekommenderade botövningar. Och kanske en hel del extra, för att visa och känna deltagande i påskdramat. Särskilt långfredag var en dag då människor försökte markera sin fromhet. De flesta butiker var stängda. Det gick inte få tag i kött av något slag. När jag frågade i kvartersbutiken varför, förklarade man att människor känner som om de skulle äta Jesu kropp då. Jag blev ännu mer konfunderad. Är det inte just det de menar sig göra, varje gång de deltar i mässan? Men mina enkla vänner i kvarteret där vi bor, hade ingen djupare teologisk förklaring till detta tabu mot kött på långfredag.

I konfrontationen med alla dessa religiösa övningar, kom jag att tänka på Paulus' undervisning till korinterna, i första brevets tredje kapitel. Först fastslår aposteln att han fick lägga grunden som en kunsig byggmästare. I sitt ämbete kunde han proklamera den grund som redan var lagd; Jesus Kristus. Och så fortsätter han tala om dem som bygger vidare på den grunden. Alla som mött Jesus till frälsning, får med den nya födelsen också en ny håg att bygga sitt liv på den sanna grunden. Det är ju gott och väl. Paulus talar om den lön som väntar dem som använder byggmaterial som består eldens prövning. Han nämner guld, silver och

dyrbara stenar. Det var just det material som Johannes i sin uppenbarelse såg den nya staden vara byggd av. Det himmelska Jerusalem, som kom ner, färdigmycket som en brud för sin brudgum.

Det är också dessa skatter som Jesus talar om i sin undervisning; himmelska skatter, som inte mott och mal kan förstöra. Och ingen eld. Profeten Daniel nämner om dessa som ska stråla för att de fört många till rättfärdighet:

-De förståndiga skall då lysa som himlavalvets ljus, och de som har fört många till rättfärdighet, som stjärnor, alltid och för evigt. (Dan. 12:3)

Visst vill vi samla skatter, visst vill vi få lön!

Aposteln talar emellertid också om byggnadsverk som bränns upp; trä, hö och halm. Jag kan då inte låta bli reflektera över sakramentalismen och alla fåniga och beskäftiga ansträngingar vi människor är benägna att ägna oss åt för att genom riter och goda gärningar behaga Gud – och söka egen ära. Vi läser om att *den dagen* – den dag som närmar sig med hast – ska uppenbara hur det är med våra gärningar. Bygger vi med de egna ansträngningarnas skräp och bråte för att söka gunst hos både Gud och människor? Är det bara ruttnande virke, det vi åstadkommer med sådant som ser ut vara ädel idealism? Eller, ännu mer förrädiskt, andliga gåvor som sätts in i fel sammanhang?

Vi får inte blunda för allvaret i första Korinterbrevet, kapitel 13, det som så gärna citeras som en fin dikt till kärlekens lov:

-Om jag talade både människors och änglars språk men inte hade kärlek, vore jag endast en ljudande malm eller en skralande cymbal. Och om jag ägde profetisk gåva och kände alla hemligheter och hade all kunskap, och om jag hade all tro så att jag kunde flytta berg men inte hade kärlek, så vore jag ingenting. Och om jag delade ut allt vad jag ägde och om jag offrade min kropp till att brännas, men inte hade kärlek, så skulle jag ingenting vinna. (1 Kor. 13:1-3)

Allt måste prövas av elden. Även de gåvor vi fått av Gud, kommer att underkännas och förgås i prövningens eld, om de inte genom Kristi kärlek sätts in till Hans namns förhålligande.

Många går förlorade, därför de aldrig fått lära känna den rätta grunden. Många går också förlorade för att de förkastat den. Aposteln talar emellertid även om dem som satsat fel med sitt byggnadsverk, men ändå håller sig till grunden. Han ska bli frälst, såsom genom eld. Men verket bränns upp. Trä, hö och halm. Det hade inget evighetsvärde.

Min vän – låt oss satsa helhjärtat för att vårt livs byggnadsverk ska vara av himmelsk, värdebeständig kvalitet!

Det verk som är utfört för Jesus, det skall evigt bestå inför Gud. Hans namn vare ära; det håller att leva och dö på hans bud. ■

Att hjälpa dem som...

forts. fr. s. 15

Grunden började grävas den 23 mars. **Isaias Rodriguez**, som även tidigare hjälpt till i liknande situationer, är arbetsledare. Många grannar har ihärdigt hjälpt till för att få bygget klart.

Idag är bygget långt framskridet, grunden är klar, väggarna är uppmurade.

-Ingen ska kunna säga att Elias hus saknar armering, säger Isaias och ler med hela ansiktet när han visar hur nogrant grunden och väggarna är byggda.

Det som återstår av bygget, räknar

vi med att få klart till mitten av maj. Det handlar om tak och golv som ska läggas, puts på väggarna, elledningar som ska dras, med mera.

Det är verkligen en välsignelse att få se, och få vara med om något så betydelsefullt som detta. Att få hjälpa den som ingen hjälp har.

Jag tror inte att någon som har hjälpt till med det här bygget, genom offer eller hantverk, förväntar sig att få tillbaka något materiellt av familjen Vicioso i Palave. Det är en fattig familj, med

mycket knappa resurser. Men det är även en familj, som är medborgare i ett rike, där rättfärdighet bor. Tror jag på den rättfärdigheten, så har jag en skyldighet att ge till den som inte har. Gör inte jag det, så ordnar Gud det på något annat sätt, men jag går miste om välsignelsen.

Det är ingen materiell välsignelse först och främst som bibeln säger:

-Samlen eder skatter i himmelen, där mott och mal icke förstöra, och där inga tjuvar bryta sig in och stjäla. ■

Vill du stödja missionsarbetet i Dominikanska Republiken?

Pg.nr. 44 10 05 - 6

Tillflykten bland bergen

Artikelserie om Francis & Edith Schaeffer
Av Arne Björkman • Del 2

Varför tänker, resonerar och handlar människor som de gör? Francis och Edith Schaeffer gav svaren, eftersom de hade lärt sig att förstå den moderna människans livssyn och ideologi. Men de satte också in evangelisk moteld mot lögnen för att försöka befria de världsligt och religiöst bundna människorna.

Francis Schaeffer väddade inte till människornas egoism, då han undervisade dem i Guds Ord. Istället pekade han på att en kristen måste sluta vara självisk och bli Jesus-centrerad och sätta Guds vilja först.

Om Herren hade svarat Edith Schaeffer på det sätt hon önskat sig, skulle arbetet med L'Abri-gemenskapen i Schweiz inte ha börjat år 1955. Och Francis Schaeffers undervisning skulle då inte ha fått det stora inflytande, som det sedan fick i Europa, USA och andra delar av världen. Gud svarade istället Edith efter andemeningen i hennes böner. Hon och hennes man skulle få tjäna Herren Jesus. Men de måste också ge upp sitt lyckliga och bekväma i USA.

Då familjen Schaeffer anlände till Europa år 1948, var Francis 36 år. Han kom sedan att arbeta som predikant, bibellärare och föredragshållare i ytterligare 36 år. Schaeffers slog sig ned i Schweiz. Omedelbart startade Francis arbetet med *Children for Christ* (Barn för Kristus) och började skriva särskilda bibelstudier för barn. De här bibelstudierna stencilerades och sändes sedan ut till

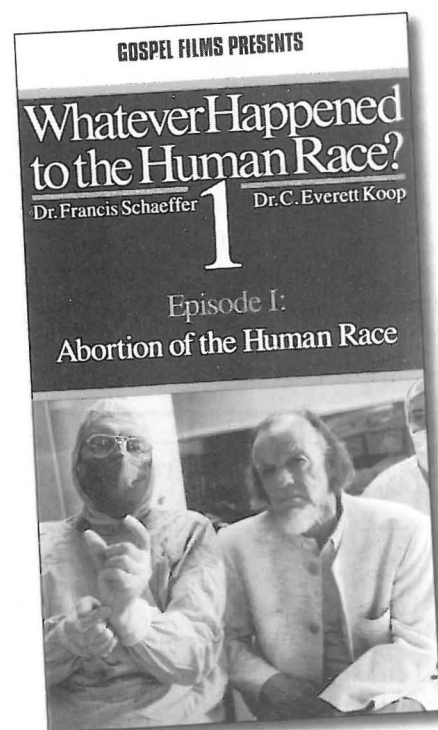
kyrkor över hela Europa. Francis insåg att det här var ett mycket viktigt arbete, eftersom det liberalteologiska tänkandet var dominerande i de europeiska kyrkorna. Barnen fick inte lära sig att hela Bibeln var sann. Och det synsättet ville Francis ändra på.

I hans bibelstudier får barnen lära sig, att hela Bibeln är *sann* både historiskt och teologiskt.

I Schweiz ägnade sig familjen Schaeffer åt evangelisation. På samma gång bad de mycket - att Herren skulle öppna dörrar för dem. I många månader bodde Schaeffers i en liten trång lägenhet i en större stad, men till slut fick de hyra ett hus i en alphy. Huset fylldes snart av människor, som kom för att lyssna till Francis bibelstudier och delta i teologiska samtal. Då brukade Francis ta upp om den nödvändiga striden mot liberalteologin och den liberalteologiska undervisning, som fick allt större utrymme i kyrkorna och samfundet. Många kristna leddes nämligen vilse av den förkunnelsen.

Schaeffers inte endast vittnade om sin tro. De ville också leva ut sin tro i vardagslivet genom att stödja och hjälpa människor. Då en husläkare i området hörde talas om de kärleksgärningar som Francis och Edith gjorde i byn, blev han intresserad av det kristna budskapet och började läsa Francis bibelstudier för vuxna. Det ledde till att han två år senare kom till tro på Jesus och blev kristen. År 1972 kom de här bibelstudierna ut som bok med namnet *Grundläggande bibelstudier*. Sedan dess har Francis bibelstudier använts i församlingar,

husgrupper och kyrkor i många länder för att undervisa sökare och nyfrälsta om rättfärdighetens väg och de bibliska sanningarna.

I filmen "Människa, vad är du värd?" jämför Schaeffer utrotningen av judar och andra med aborter, barnamord och dödshjälp.

Kamp för människovärdet.

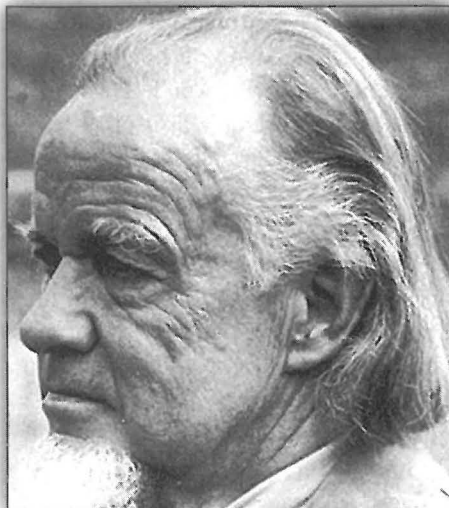
Francis Schaeffer fick en hel del kontakt med de amerikanska soldater, som fanns kvar i Europa efter krigsslutet. Han fick vittna och predika för dem och samtala med dem om andliga ting. År 1950 reste han och Edith till en mindre stad i Tyskland, Dachau, för att undervisa i en sommarbibelskola för de amerikanska militärernas barn. Utanför stan låg ett av Hitler-regimens allra första koncen-

*Francis Schaeffer
förkunnade, att Herrens verk kräver att vi kristna förnekar oss själva och är villiga att offra oss och arbeta hårt för att få ut Guds Ord till människorna.*

trationsläger, där fruktansvärda medicinska experiment hade utförts på levande människor. Makarna Schaeffer blev chockerade, då de såg tortyrinstrumenten, som de tyska läkarna hade använt på sina offer. Människornas grymma och totalt omänskliga behandling av varandra framstod plötsligt så tydligt för dem. Längre fram återvände Francis till platsen för att spela in dokumentärfilmen *Människa, vad är du värd?* I den filmen jämför Schaeffer utrotningen av judar och andra med de aborter, barnamord och den dödshjälp, som i vår tid utförs i många länder. Med lagligt och ekonomiskt stöd från ländernas regeringar.

Det var det (national-)socialistiska samhällets syn på människan, som gjorde de här förbrytelserna möjliga. Francis Schaeffer insåg tidigt att den materialistiska och gudsfrånvända synen på människolivet skulle komma att leda till ännu värre ting än de som nazisterna gjort sig skyldiga till. Han varnade för att den legaliserade rätten till abort skulle leda till en epidemi av medicinska övergrepp mot barn och vuxna. Till och med mord på sjuka åldringar och redan födda barn. Många som såg filmen *Människa, vad är du värd?* var förvånade över att Francis och Edith talade om risken för barnamord och dödshjälp. Men pastorer, läkare och annan medicinsk personal

kunde vittna om att man lät handikappade barn svälta ihjäl på sjukhus. Många blev också chockerade, när de fick höra att det fanns pastorer och läkare, som tillsammans hade rått föräldrar att låta deras mongoloida spädbarn svälta ihjäl. Francis hävdade att på grund av den materialistiska och världsliga synen skulle föräldrar inte längre förstå värdet av allt mänskligt liv - att deras barn är skapade till Guds avbild. Och då det gällde be-

handlingen av äldre var det lika illa. Pastorer kunde berätta att de varit med, då läkare helt öppet pressat familjer till att besluta att deras anhöriga inte längre skulle matas utan låta dem svälta ihjäl.

Offra sig själv.

Omkring år 1950 började Francis och Edith uppmärksamma vissa problem, som uppstått inom den så kallade separatiströrelsen. (En kristen rörelse som uppmanade bibeltroende att dra sig undan de ljumma och liberalteologiska kyrkorna och samfunden.) Francis varnade separatisterna för faran att tappa modet i den hårda striden för sanningen och börja kompromissa med fienden eller helt ge upp kampen. Men han varnade dem också för att bli hårdhärtade, kalla och obarmhärtiga, medan de tjänade Herren. Francis såg nämligen hur en del kristna, som kämpade för sanningen, inte själva följde den rätta läran, eftersom de förlorat Kristi sinne, kärlek och barmhärtighet till andra människor. De hade glömt att Jesus även hade sagt: "Barmhärtighet begär jag, inte offer".

Francis Schaeffer förkunnade, att Herrens verk kräver att vi kristna förnekar oss själva och är villiga att offra oss och arbeta hårt för att få ut Guds Ord till människorna. Han talade varmt för att alla bibeltroende kristna ska engagera

sig i den här kampen.

Francis inte bara predikade och undervisade, han sökte också Gud i ensamheten. Efter en mycket kraftfull andlig upplevelse i en lada, som hörde till huset de bodde i, fick han en större längtan efter att komma närmare Herren. Han började även se på ett djupare sätt, när det gällde helgelse- och rättfärdighetsfrågorna. Efteråt höll och skrev han en serie predikningar, som han kallade *Helgelse 1-5*. Där påpekade han att kristna måste stå upp för Guds helighet och förkunna hela sanningen i kärlek. Han insåg också att om han själv skulle kunna vara ett effektivt redskap för Gud, måste han låta Jesus förvandla hans inre människa ännu mer. Han poängterade att det är viktigt, att vi kristna tillåter Guds kraft att verka i och genom oss och inte arbetar i egen kraft.

Efter en tid kom det en hård och häftig reaktion på Francis skarpa helgelseförkunnelse. Den oberoende missionsstyrelsen som sänt Francis till Europa som missionär med fast lön, tog itu med hans radikala bibelstudier. Den drog ned Francis underhåll till nästan ingenting och började sända brev till kyrkorna, där de varnades för Schaeffers undervisning.

Men Francis fortsatte envist att predika Guds Ord. Med skärpa hävdade han att den kristna församlingen måste återvända till den sanna läran (reformation och förnyelse) och därefter praktisera läran i den helige Andes kraft.

I tro på Herrens löften.

Motståndet mot Francis och Edith Schaeffer sattes nu också in i Schweiz. Den 14 februari 1955 meddelade myndigheterna i kantonen (delstaten) de bodde i, att de ställt till med "religiös oro". Några hade klagat över att Schaeffers lett flera av byborna bort från katolicismen och gjort dem till evangeliskt kristna. Därpå förbjöd delstatsmyndigheten familjen Schaeffer att bo kvar i kantonen, och ingen av dem fick återvända på två år. Om de ville bo kvar i Schweiz, måste de finna en ny bostad i en annan kanton. Men Schaeffers behövde även ett federalt uppehållstillstånd för att kunna stanna kvar i landet.

Nu blev det bråttom! Francis och Edith började leta efter ett nytt hus, som var stort nog att ta emot gäster. Mitt under en snöstorm "råkade" Edith finna det absolut rätta huset i en vackert belägen alpy. Det var tre våningar högt och fullt möblerat. Men det kostade 17.000 dol-

lar, och Schaeffers ägde just ingenting - utom tro på Herrens löften. Om de skulle kunna köpa huset, måste Gud *omedelbart* ge dem 1000 dollar till handpenning och sedan förse dem med resten i god tid. De ropade till Herren - och blixtnabbt kom svaret: ett brev med en check på tusen dollar. Guds trofasthet uppmuntrade Schaeffers att gå vidare.

De ägde nu ett hus, som de flyttade in i med Herrens hjälp mitt under ett stort snöoväder. Men de kunde inte göra några ändringar i huset eller ens dra in telefon. De behövde först ett uppehållstillstånd från den federala myndigheten för utlänningsfrågor. Så nu gällde det för dem att ropa till Gud ännu mer - och ännu mera!

I närheten av huset bodde ett par ogifta damer, som drev ett pensionat. En dag undrade kvinnorna om familjen Schaeffer tänkte stanna länge i byn. Edith berättade om missionsarbetet och att de behövde ett permanent uppehållstillstånd av den federala myndigheten. De båda damerna skakade på sina huvuden och sade något beklagande och att de skulle berätta hela händelsen för sin bror.

Då brevbäraren Alice kom med posten nästa dag, så frågade Edith henne om vem de bägge kvinnornas bror var. "Han är chefen för försvaret, en av de sju i förbundsregeringen" blev svaret. I Schweiz turades de olika ministrarna om att vara president. Och just det här året var de båda damernas bror president.

Några dagar senare kom de bägge kvinnorna till Edith och nästan ropade i mun på varandra: "O, vi har just nu fått brev från vår bror och han säger, att jag ska meddela er, att han sett igenom ärendet igår och frågan är nu avgjord... ni får stanna här!"

Då Francis och Edith Schaeffer bestämde sig för att starta L'Abri-gemenskapen och leva i tro på Gud istället för på en fast månadslön, *visste* de att Herren är trofast och håller sina löften. Under större delen av sin tjänst för Gud hade de lärt sig att vandra i tro och sanning. Då de även fick stöd i Bibeln (Jesaja 2:2-3) för den här tjänsten, grundade de L'Abri år 1955. Förvissade om att det var Guds vilja för deras liv. De skulle starta ett "skyddat ställe", ett L'Abri, i de schweiziska alperna. De grundade gemenskapen för att kunna fortsätta undervisa människor om sanningen. Och de var övertygade om att Herren skulle förse dem med vad de behövde.

För att nå sitt mål satte de upp vissa

regler för hur de skulle be. De skulle aldrig be människor om hjälp. De skulle be Herren om både pengar och de rätta medarbetarna. De skulle också be att Gud ledde endast andligt intresserade människor till L'Abri och höll alla andra borta därifrån.

Efter en tid hade gemenskapen fått så många "elever", att Francis och Edith insåg att de behövde bygga ett studiecenter på området. Yngre och äldre kom från olika delar av världen för att lära sig mer om Gud, kristendom och rättfärdighetens väg. Till det behövde de bra bibliotek och studierum, där de kunde lyssna till undervisning på band, läsa eller bara fundera över det Francis och de andra lärarna undervisade om.

Ett sant kristet liv

Då Francis Schaeffer undervisade om kristen tro, stoppade han inte tron i en liten religiös ask, som hölls skild från vardagslivet. Han och Edith uppmanade både nykristna och gammalkristna att alltid och överallt leva ett *sant* kristet liv. De inspirerade kristna att i respekt för en helig Gud och i sann kärlek till andra människor gå emot felaktiga läror - men också att visa barmhärtighet. "Allt vad ni vill att människorna ska göra er, ska också ni göra dem", säger ju Jesus. Francis varnade också för att kristna lätt kan bli påverkade av världens materialistiska ande och bara tänka på sig själva och sina egna familjer.

En av anledningarna till att L'Abri-gemenskapen bildades var förföljelser och svårigheter. Men Herren öppnade nya dörrar för Francis. Han fick mycket att göra. Han åkte fram och tillbaka mellan L'Abri och ett universitet i Schweiz, där han fick tala till och samtala med alla sorters studenter och lärare. Det var existentalister, humanister, katoliker, liberalteologiska protestanter och många andra med olika religiösa och filosofiska uppfattningar. År 1952 började Francis även undervisa medicinstuderande i den bibliska synen på människan och livet. Och i inledningen av 1960-talet började Francis resa runt och tala på olika platser i världen. Han undervisade om kristendom och kristen livssyn på alla stora universitet och college i England, Skottland, Wales, Irland och USA. Han talade också på universitet i Sverige, Finland, Kina och Malaysia.

Francis och Edith tyckte att det var mycket stimulerande att se hur "vilna studenter" och andra plötsligt fick upp

ögonen för att Bibelns svar på livsfrågorna var sanna och verkliga. Till L'Abri kom också narkomaner och hippies, som var fullproppade med felaktiga föreställningar de fått genom världsliga filosofer. Men Francis, Edith och deras medhjälpare satte in kraftig moteld. De smulade sönder de här människornas felaktiga tankebyggnader och gav dem det sanna evangeliet. En del av dem tog sedan emot Jesus som frälsare i sina liv. De övriga fick sig rejäla tankeställare.

Andra människor kom från något slags flummig kristen miljö. De bekände sig som kristna men hade ingen aning om vad den kristna tron egentligen står för. De trodde på Jesus, men deras Jesus hade ingenting med Bibelns Jesus att göra. En del av dem påstod att de var frälsta av Jesus men att de inte trodde på Gud och Bibeln. Francis och Edith fick tillbringa många timmar att samtala med dem och visa dem på sanningens och rättfärdighetens väg.

Den kamp Francis och Edith hade att utkämpa var en strid mellan sanningen och lögnen. Och på L'Abri var inga ämnen förbjudna att samtala om. Människor kom dit för att få svar på sina frågor. Hela tiden fanns Francis, Edith eller deras medhjälpare på plats för att med sin bibel- och livskunskap hjälpa sökare, ytliga kristna och andra att förstå Gud och komma till tro på Jesus Kristus och Guds Ord. De fick lära sig att i Bibeln står sanningen.

Alla "elever" som för kortare eller längre tid kom till L'Abri-gemenskapen, fick arbeta fyra timmar om dagen med praktiska ting. Resten av tiden skulle användas till studier, bibelundervisning och andliga samtal. Och människor kom - sända av Gud! - från alla möjliga håll i världen för att få en djupare bibelkunskap och en större förståelse av Herren. De kom t.ex. från Haiti, Indien, Argentina, Kanada, England, Skottland, USA och de skandinaviska länderna.

Under sitt liv skrev Francis Schaeffer 21 böcker och spelade in ett antal upplysningsfilmer. Böckerna översattes till 24 olika språk och såldes i miljoner exemplar. Både i sina predikningar, filmer och böcker stred han för sanning, helighet, kärlek och barmhärtighet. Han kämpade för bibliska värderingar på livet och för den klassiska bibeltron. Böckerna blev till stor välsignelse och hjälp för människor, som ville finna sanningen eller komma vidare på rättfärdighetens väg.

Även hans hustru Edith skrev böcker,

bland annat den välkända biografen om L'Abri, tillflykten bland bergen. Francis framhöll att hans och Ediths böcker borde läsas tillsammans. De utgör nämligen en enhet.

Under olika perioder i världshistorien har ondskefulla andliga makter frestat människor med felaktiga religiösa och filosofiska läror. Francis och Edith Schaeffer varnade för dem. Francis ville lära kristna och andra hur de skulle känna igen den form av världens ande, som omger dem i modern tid, så att de kunde stå emot världens påverkan och hjälpa andra att också stå emot. Pengar och materialism är t.ex. en stor frestelse

för kristna idag - men också stolthet, högmod, egoism och obarmhärtighet. För att undgå att kristna barn skulle bli indoktrinerade av världsliga tanke- och synsätt, uppmanade Francis föräldrarna att starta egna kristna skolor, där barnen kunde få gedigen kristendomsundervisning och slippa de humanistiska och världsliga skolornas felaktiga läror.

Francis och Edith Schaeffer möttes en gång i en kyrka - mitt under en teologisk strid, där de båda utan att känna varandra stod upp för sanningen. Det var också sanningslidelsen som förde dem samman. De teologiska striderna för sanning och bibeltrohet skulle följa dem under

hela deras liv. Ända tills döden skiljde dem åt stod de sida vid sida och stred för de bibliska sanningarna.

Francis och Edith ville genom sina liv och sin undervisning visa andra människor, att Gud existerar och är att lita på. L'Abri-gemenskapen i Schweiz (och i andra länder) blev och är en skyddad plats för unga och äldre, som söker svar på livets svåra frågor eller som vill komma vidare på trons väg. ■

Källuppgifter: L'Abri av Edith Schaeffer och Tusendens tillflykt av L G Parkhurst Jr.

Väckelsemöten i Oslo Sentrum

9 - 13 augusti 2006

Ons - lör 19⁰⁰ ● Sön 15⁰⁰ & 18⁰⁰

Pilgrimsfolket i Norge inbjuder till tältmöten.

Vittnen och sångare från Norge & Sverige medverkar.

Plats: Youngstorget, Oslo Sentrum **Tel:** (+47) 63 96 12 20

E-post: post@pilgrimsfolket.no **Hemsida:** www.pilgrimsfolket.no

Menigheten Pilgrimsfolket
**VEKKELSES-
MØTER**
HVER KVELD
KL 19.00
SØND. KL 15.00 og 19.00
VELKOMMEN!
Jesus Lever

Välkommen!

Bibelundervisning på CD

Beställ undervisning och förkunnelse från BMC-förlag.

Väckelse- & missionsmöten

- ☐ 060414, 15.00, Missionsmöte. Litauen i fokus. Igor Serov, Tage Johansson mfl. Tolkat från ryska
- ☐ 060415, 19.00, Väckelsemöte. Najib Elkhalfi, Per-Otto Antonsson, Berno Vidén mfl.
- ☐ 060416, 19.00 Väckelsemöte. Ulla Näsholm, Maria Selberg, Kjell Roos mfl.

Hans Lindelöw

- ☐ 060414, 11.00 Predikan
- ☐ 060417, 15.00, *Kristusgestalten*

Tage Johansson

- ☐ 060416, 11.00 Predikan (*Måndens kassett april 2006*)

Berno Vidén

- ☐ 060416, 15.00 *Katolisering av svensk kristenhet*
- ☐ 060418, 19.00, *Friheten i Kristus*

Paulus Eliasson

- ☐ 060408, 18.00, *Brödsbrytelsen i bibeln och historien*
- ☐ 060422, 18.00, *Jesus - väckelsens Herre*
- ☐ 060321, 12.00, *Judas brev*
- ☐ 060328, 19.00, *Jakobs brev I*
- ☐ 060404, 12.00, *Jakobs brev II*
- ☐ 060425, 19.00, *Judas brev III*

**Varje möte
30:-/CD**

MÖTESKALENDER

för Maranataförsamlingens missionscenter i Bromma

Kristi himmelfärd, 25 maj

Tider: 11 & 18

Missionsdag med Dominikanska Republiken i fokus.

Midsommarhelgen, 23-25 juni

Evangelisation & väckelsemöten!

Sommarkonferensen, 15-23 juli

Dagliga samlingar 11, 15 & 19 (se baksidan)

Ordinarie mötestider:

Ti 12 & 19 Bibelstudier

Lö 18 Troendemöte

Sö 11 Guds ords förkunnelse

Sö 18 Väckelsemöte

Böнемöten!

Matt 18:20

Må, on-fr 12

Torsd 19

Kommer snart!

Rättfärdighet från Gud

Bibelstudieserie
med utgångspunkt
från Romarbrevet.
Av Arne Imsen

Församlingen

- i historia, nutid
& profetia

Bibelstudier
från de sju
sändebreven.
Av Jan-Egil
Hafsahl

Utkommer under
sommaren!

59:-/bok

Var med och stöd
utgivningen av
tidningen!

6 nr/år
Sprides fritt!

Pg 495 46 24 -5

Väckelsesånger!

Utrusta dig inför sommaren med Maranatafolkets sångbok. 684 sånger.

**Hård
pärm
110:-**

Radio Maranata

Väckelsekanalen i etern!

- Väckelsesång
- Predikan & vittnesbörd
- Aktuell debatt

Stockholm, 88 Mhz

Månd-fred 8.00-8.30
Lörd & sönd 8.00-9.00
Månd & onsd 18.00-19.00

Uppsala, 98.9 Mhz

Månd 21.00-22.00
Sönd 9.00-10.00

Göteborg, 94.9 Mhz

Tisd 21.00-22.00
Lörd 15.00-16.00

Lyssna via internet:

Stockholm: www.narradio.se
Göteborg: www.gnf.nu

Månadens CD

Fr.o.m. maj 2006 ges månadens kassett ut som CD!

Nästa månads CD:

"Herren söker redskap"

Predikan av
Paulus Eliasson

Meddela namn och
adress för prenumera-
tion. (Se Kontaktrutan)

Pris: 240:- / år

Kontakt

Besöksadress:

Bällsta Missionscenter, Bäll-
stav. 100, Bromma, Stockholm.
(Kommunala färdmedel: Buss
112, 113, Hpl. Solvalla)

Beställningsadress:

BÄLLSTA MEDIA CENTER
Box 201 34
161 02 Bromma

Tel: 08-98 56 83

Fax: 08-98 21 39

E-post: info@maranata.se

Hemsida: www.maranata.se

Pg.nr: 495 46 24-5

**OBS! Alla priser är
exklusive porto.**

Böcker & musik

*Nedanstående böcker är, om inte an-
nat anges, utgivna på BMC-förlag.
Mer information finns på hemsidan.*

Böcker av Arne Imsen

Pris om inte annat anges: 39:-

- ☐ Romarbrevet (ges ut under sommaren) (59:-)
- ☐ Elden får inte slockna (99:-)
- ☐ Reward Babylon
- ☐ Tid att vakna
- ☐ I världen men icke av världen
- ☐ Fortsätt kampen! (59:-)
- ☐ Guds Rike
- ☐ Vedergäll Babylon
- ☐ Låt dig inte skrämmas av homosexmaffian
- ☐ Kärleksfull aga eller kränkande misshandel
- ☐ Bannlyst Frihet
- ☐ Från död till liv
- ☐ Frukta Frihet

Övriga böcker:

Jan-Egil Hafsahl:

- ☐ Församlingen - i historia, nutid & profetia (ges ut under sommaren) (59:-)

Stig Andreasson:

- ☐ Maktkamp (59:-)
- ☐ Möte med det övernaturliga (59:-)
(Elias förlag)

(Stig Andreassons böcker finns
också på norska)

C. H. Machintosh:

- ☐ Herrens tillkommelse (49:-)
- ☐ De fem Moseböckerna (6 delar,
700:-) (båda: Timoteus förlag)

Igor Serov:

- ☐ Frälsning genom eld
(Finns också på litauiska)

Liveinspelade sångkassetter:

- ☐ Vi har glada bud
- ☐ Vi har glada bud (CD)
- ☐ Vi ska se honom på skyarna!
- ☐ Om du frågar om min glädje...

Studioinspelade sångkassetter:

- ☐ Härligt frälst!
- ☐ Sjungen syskon under vägen!
- ☐ Halleluja, Halleluja!
Pilgrimsskolans barn sjunger.
- ☐ Jesus lever. *Hans Lindelöv*
- ☐ Åse Andreasson synger til gitar.
- ☐ Un canto de gratitud. *Sånger på spanska av Belkys Rodriguez.*

Musikkassetter 30:-/st

Musik-CD 90:-/st

Missionshotellet!

Budget 345:- (inkl. frukost)
Enkel 525:- (inkl. frukost)
Dubbel 695:- (inkl. frukost)

Ett andra hem, i hjärtat av Bromma

Bällstavägen 100, Bromma

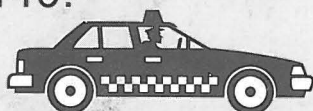
08-627 55 55

Hemsida: www.pilgrimshem.se

**BÄLLSTA
TAXI**

Alltid med sitt
BÄ(LL)STA PRIS!!

Arlanda-
Sthlm
440:-

08-28 25 22

Tryggare kan väl ingen fara...

Maranataförsamlingen inbjuder till

Sommarkonferens

15-23 juli

- *Profetisk förkunnelse*
- *Gedigen bibelundervisning*
- *Väckelse & missionsmöten*

Dagliga samlingar:

11, 15 & 19 (start 15/7 kl 19)
Barnmöten vardagar kl 11 & 15

Plats: Bällstavägen 100, Bromma

Välkommen till en angelägen vecka kring Guds ord och i gemenskap med församlingen. För ytterligare information och anmälan, kontakta Maranataförsamling en i Stockholm.

Tel: 08 98 56 83

E post: info@maranata.se

Konferensvärdar:

Tage Johansson

Hans Lindelöw

Robin Widén

Från missionsfälten:

Dominikanska Rep:
Stina Fridolfsson

Litauen:
Igor Serov

Rumänien:
Jan Egil Hafsaahl

Tanzania:
Nixon Issangya

Frankrike:
Åse & Stig Andreasson